TISK
KALIBA

U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany
tel. 402 - 57 - 32
tel. + fax. 402 - 57 - 33

barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji
SHINOHARA,
fotosazba,
šití V 1, lepení V 2,
skládání archu B 1

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č.321002585, nová registrace č.3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Calda, ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl (předseda). Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 10.5. 2001. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice (gegorius@centrum.cz). Distribuováno laskavou péčí dobřichovických po tovních doručovatelek a s přispěním obce Dobřichovice. Kukátko můžete také najít na internetu v rámci www stránky obce Dobřichovice.

XVII/2001 2 - jarní

aktuality, historie, životní styl, kultura a sport

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

DOSTAVBA NÁMĚSTÍ DOBŘICHOVICE

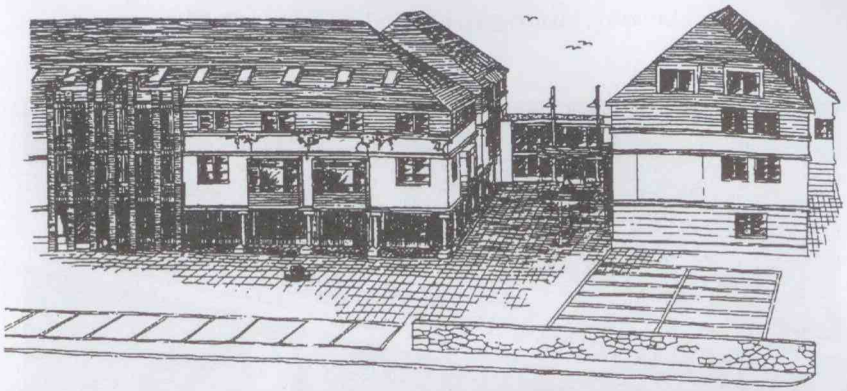

DOB - Invest a.s.
Palackého 541, 252 29 Dobřichovice

Ing. M. Kadlecová (ev. Ing. D. Havlík, M. Brabec)
tel: 0606/620 920, 02/2188 4850, 02/991 2630
fax: 02/2188 1860

PRODEJ BYTŮ DO OSOBNÍHO VLASTNICTVÍ
PRONÁJEM NEBYTOVÝCH PROSTOR

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

nabízí využití prostor bývalého statku
- KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -

možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, obchodních a prezentačních akcí

Pronájem sálu Dr. Fürsta (ceny platné od 1.1. 2000)

pronájem sálu bez přilehlé místnosti - velikost sálu 78 m2	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m2	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí (vybavení sálu jako hlediště)	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	- individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:
Diman s.r.o., 252 29 Dobřichovice, 5.května 3
Ing. Magda Havlíková (event. Ing. Daniel Havlík)
tel. 02/991 1031 (byt), 991 2050 (pracovna), Za Mlýnem 888, Dobřichovice

grafická příprava Sigma Dobřichovice

JARNÍ ZASTAVENÍ - tentokráte spíš JARNÍ HAIKU

ZA TRNKOU V KVĚTU
jdu
po vůni.
Za rohem vrazím
do kůlny.

PĚNKAVA.
Hned ji
vrba skrývá
a hned zas
z bambusů zpívá.

TRNKY ROZKVETLY.
Kéž
by všecky větry
s prázdnou odlétly!

DNES RÁNO PŘIŠLO
jaro k nám.
Komu
se teď
asi podobám?

CO JE TO,
jaro
či mlha
co se to zrána
po vršku
šplhá?

SKŘIVAN, NEVIDÍŠ?
Ale ten vrchol hory
vzlétl
ještě výš.

VRBA
za vrbou.
Právě si rozevřely
deštník
nad hlavou.

OSNOVOU VZDUCHU
který se chví,
se útek
kouře
províjí.

VE STÍNU KVĚTŮ
poutník spal.
A jeho sen
se písni
podobal.

ROZKVETLY KOPCE.
Ten jasný,
čistý úsvit,
jenž nemá konce!

BROSKVOŇOVÝ SAD.
I plavci
na chvilku
přestanou veslovat.

OBLAKA KVĚTŮ.
I měsíc nad tím
zůstal stát
ve svém letu.

POPRCHLO PRÁVĚ.
Pelyněk
se protáhl
přes chodník v trávě.

BYLA TO DŘINA
splést z bambusu chýši
sotva pět stop na délku i našíř -
Kéž by nepršelo!

JARO UŽ ODCHÁZÍ
ptáci pláčou
i ryby mají oči plné slz.

Ukázky básní haiku jsme tentokrát vybrali z tvorby japonského básníka Macua Bašó (1644-1694), a to ze dvou překladů, publikovaných v poslední době u nás. Většinu z publikace: Bašó, *Měsíce, květy (výbor z básní haiku)*, Praha, Mladá fronta 1996 (překlad a komentář Miroslav Novák a Jan Vladislav), poslední dvě pak z publikace Macuo Bašó, *Úzká stezka do vnitrozemí*, Praha, Dharma Gaia 2000 (překlad a komentář Antonín Líman).

INFORMACE Z DOB-INVESTU

Centrum obce

Výstavba domu B v druhé etapě dostavby dobřichovického náměstí probíhá podle sjednaného harmonogramu - k 30.4.2001 byla dokončena hrubá stavba, celkové dokončení je plánováno na říjen tohoto roku. Všech 14 budoucích bytů zná své uživatele, stejně tak nebytové prostory v přízemí, které obsadí Česká pošta a obchod (drogerie).

Třetí etapou dostavby tohoto areálu by měla být rekonstrukce domů č.p. 15 a 348, v níž se dnes nachází pošta a spořitelna. Zahájení projektových prací na tuto etapu zatím brání několik otazníků. Bude nutné rozhodnout o rozsahu rekonstrukce ve smyslu prověření stávajících konstrukcí domu (rozsah nutných demolic), zvážit, zda rekonstrukce bude provedena v jedné nebo ve dvou etapách (otázka úplného vyklizení zbývajících prostor nebo umožnění užívání části objektu i v průběhu rekonstrukce – např. přerušení provozu spořitelny apod.), bude nutné vyřešit problematiku rekonstrukce ve vztahu na sousední dům č.p. 43, který je do domu č.p. 15 opřen, atd.

K výše uvedeným nejasnostem se přidává skutečnost, že tyto domy sice potřebují rekonstruovat co nejdříve, ale zatím jejich stav nikomu nevadí – na rozdíl od jiného majetku vlastněného společností DOB-Invest. DOB-Invest v zájmu záchrany koupil od zadlužené společnosti Unitech (která krátce zařízení provozovala pod jménem Trilobit) bývalé rekreační středisko Chemických závodů Litvínov (pozdější Chemopetrol) v ulici Na Vyhlídce na Brunšově. Objekt trpí vandalismem a obdivuhodnou nenechavostí některých dobřichovických "spoluobčanů". Rekonstrukci domů č.p. 15 a 348 v centru obce je proto nutné alespoň o rok odložit a nejprve zrekonstruovat nevyužívaný objekt na Brunšově. Pro původní úvahy o využití jako hotel, turistickou ubytovnu, školící středisko nebo sídlo firmy se nepodařilo nalézt budoucího uživatele. Zvítězil proto záměr přestavby objektu na byty.

Přestavba domu č.p. 582 Dobřichovice - polyfunkční dům Na Vyhlídce

V současné době je dokončována projektová dokumentace pro stavební povolení přestavby a dostavby polyfunkčního domu Na Vyhlídce, stavět by se mělo začít v létě nebo na podzim. V objektu je plánováno vybudování 17 bytových jednotek k prodeji do osobního vlastnictví a 2 nebytové jednotky (sauna a ordinace lékaře), které je možné rovněž prodat do osobního vlastnictví, prostory sauny případně pronajmout. Ordinace lékaře a sauna by měly být zajímavým doplňkem sloužícím nejen místním vlastníkům jednotek, ale i všem obyvatelům Dobřichovic.

Projekt pro stavební povolení zahrnuje přestavbu a dostavbu stávajícího vícepodlažního objektu, včetně terénních a parkových úprav okolí. V suterénu budou umístěny technické místnosti, sklepní kóje jednotlivých bytů, krytá parkovací stání a vstup do sauny. Ve zvýšeném přízemí, přístupném po nově vybudované vozíčkářské rampě a venkovním schodišti, je situována ordinace lékaře a provoz sauny s masážemi. V tomto patře jsou rovněž byty a chodba vedoucí na zvýšenou úroveň okolního terénu. První patro obsahuje byty přístupné z vnitřní chodby a z chodby u fasády. Také ve druhém patře se nacházejí byty, z nichž některé jsou vybudované na stávající střešní terase. Část stávající terasy je využita pro venkovní terasy a zimní zahrady jednotlivých bytů.

Architektonické řešení je do značné míry ovlivněno stávajícími konstrukcemi, které jsou v projektu maximálně zachovány. Snahou je co možná nejvíce zlidštit strohý výraz stávajících fasád a vytvořit mezi dvěma křídly objektu vnitřní mikroprostor, který by svým přívětivým charakterem zatraktivnil již tak zajímavé výhledy do okolních lesů a blízkého údolí Berounky. Stávající okenní otvory budou z části zachovány, z části zmenšeny nebo přeměněny v balkónové dveře resp. francouzská okna. Tím se jednak zrytmizuje nynější monotónní fasáda a navíc bude její vnější výraz v souladu s novou funkcí objektu. Jako odezva okolní zalesněné krajiny budou stěny nově dostavěného patra na stávající terase opatřeny dřevěným obkladem v přírodní barvě. Celý objekt bude nutné dodatečně z vnější strany fasády zateplit. Výrazným architektonickým prvkem se stanou nové pultové střechy, jejichž přesahy budou opatřeny dřevěným podbitím.

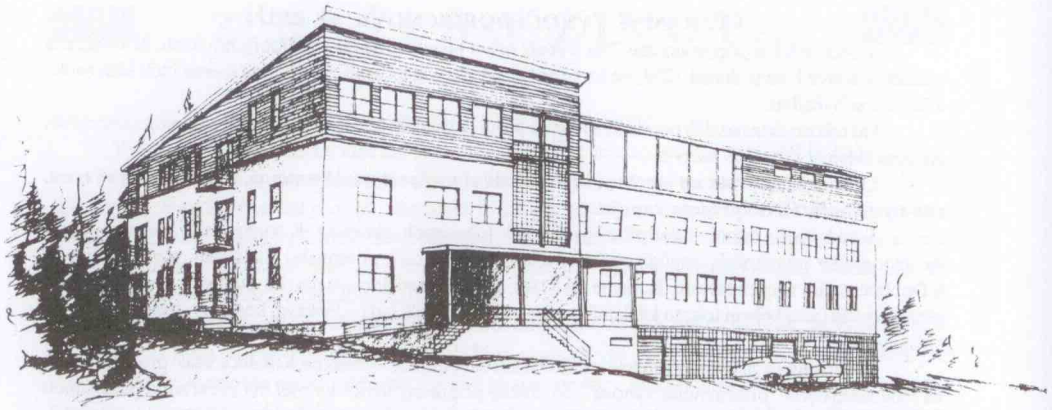

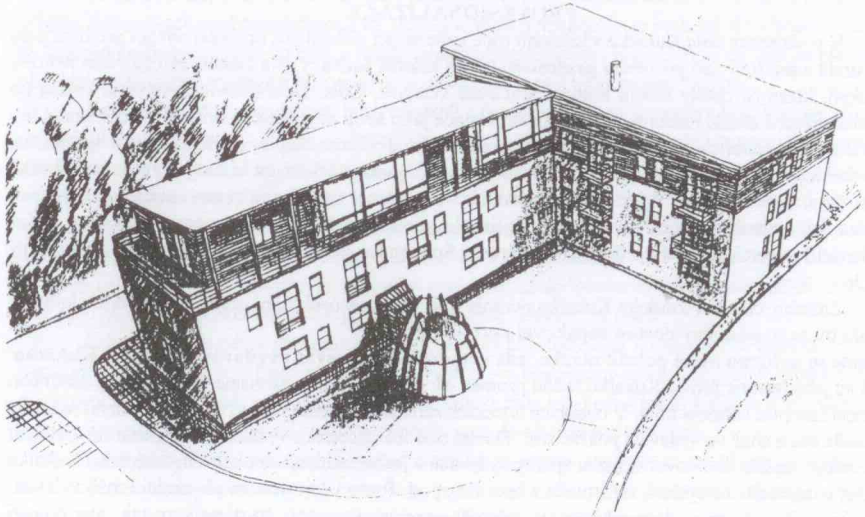

Polyfunkční dům Na Vyhlídce – pohled z východu (horní obrázek) a ze západu (dolní obrázek)

* * *

VÝZNAMNÉ VÝROČÍ DOBŘICHOVIC SE BLÍŽÍ

V roce 2003 si připomeneme 750. výročí první písemné zmínky o Dobřichovicích. Je obsažena v listině Václava I. ze 6. dubna 1253, ve které potvrzuje darování Dobřichovic Rytířskému řádu křižovníků s červenou hvězdou.

Od tohoto data nás dělí necelé dva roky, a proto je nejvyšší čas začít se zamýšlet alespoň koncepčně, jak tuto událost důstojně oslavit.

Obracíme se proto na všechny, kterým tato skutečnost není lhostejná, s nabídkou a výzvou, zda by se nechtěli do příprav zapojit.

Jistě by bylo dobré vydat příležitostný tisk (almanach, sborník). K tomu účelu budeme vděčni za vzpomínky pamětníků, zapůjčení fotografií či jakéhokoliv písemného materiálu, vztahujícího se k Dobřichovicím a jejich historii. Budeme také rádi, když nám sdělíte své návrhy, jak byste si průběh oslav představovali (akcí během tohoto jubilejního roku může být celá řada – výstava, koncerty, besedy, zasazení stromu, ...).

Své náměty a příspěvky můžete zasílat na adresu redakce. Redakce Kukátka však pro tuto chvíli na sebe nebere roli "přípravného výboru". Skutečný přípravný výbor by měl být otevřenou platformou pro všechny občany a instituce, kteří mají zájem se na připomenutí významné historické události podílet, a vůdčí roli by určitě měla sehrát obec jako taková, tedy obecní rada a zastupitelstvo současné i to následující.

* * *

PROFESIONALIZACE

V podzimním čísle Kukátka v loňském roce jsme se při příležitosti druhého výročí provozu sálu Dr. Fürsta zamýšleli nad potřebou **profesionalizace místní kultury**. Na článek zareagovalo několik zájemkyň, které se chtěly místní kultuře pracovně věnovat. Obec Dobřichovice vyslyšela volání po profesionalizaci a zřídila Kulturní centrum Dobřichovice jako svoji organizační složku. Po delší řadě let, kdy drtivá většina dobřichovických kulturních podniků ležela na bedrech skupiny nadšenců kolem Společnosti Dobřichovice, tak obec na sebe převzala výraznou část organizování místní kultury. Provoz kulturního stánku získal novou dimenzi. Mgr. Martina Hrdličková, vedoucí Kulturního centra, využívá zkušeností dosavadních organizátorů kulturních akcí a přináší novou vlastní invenci a pracovní kapacitu. Počet pořádaných koncertů, divadel a setkání s umělci roste. Spolupráce soukromých subjektů a obce slaví značný úspěch.

Zmíněný článek v loňském Kukátku pomohl najít vhodnou osobu pro organizování místní kultury. Nestálo by za to podobný postup zopakovat i pro jiné případy?

Pokusme se na tomto místě položit otázku, zda nez**profesionalizovat** i **vydávání časopisu Kukátko**. Za 16 let jeho historie prošlo Kukátko řadou proměn jak obsahově tak personálně. Byla období snadného vytváření časopisu i období krizí. V obdobích hrozících zánikem časopisu však vždy skupina členů redakční rady našla sílu a chuť ve vydávání pokračovat. Dnešní podoba občasníku vycházejícího třikrát až čtyřikrát ročně může i nadále doplňovat aktuální zprávy vydávané v Informačním listu obce a na stránkách Kukátka přinášet rozsáhlejší zamyšlení, informace z historie apod. Řadu věcí bychom ale mohli i měli vylepšit. Bylo by např. vhodné podobu občasníku nahradit pravidelným např. čtvrtletníkem tak, aby čtenáři i přispěvovatelé znali dopředu termín uzávěrky a vydání příslušného čísla. Pokud by se Kukátko navíc zaměřilo i na větší množství dobřichovických podnikatelů a přinášelo o jejich činnosti podrobnější placené informace, možná by vydělalo na odměnu placeného redaktora. Toto zamyšlení je možno považovat za **výzvu pro případné zájemce**. Ozvěte se prosím na adresu redakce Dr. Jiří Matl, Strmá 139, Dobřichovice, tel. 991 25 54 nebo Ing. Daniel Havlík, Za Mlýnem 888, Dobřichovice, tel: 991 20 50, 21 88 48 50.

D.Havlík

Z NAŠEHO ŽIVOTA

KDYBYCH BYL STAROSTOU

Protože je mi jasné, že ani mně ani vám tohle nebezpečí nehrozí, tak se mi to dobře kecá do věci.

Tenhle pamflet se chystám napsat už několik let, takže za tu dobu už náš pan starosta přišel na některé věci, které bych udělal já: např. odstranění výhrůžky, že jízda na kole přes lávku bude pokutována. Visela tam celá léta a byla vysloveně demoralizující: dokazovala totiž, že v Česku se zákony a nařízení respektovat nemusí – a nic se nestane. Nebo snad naše policie nějakou pokutu vybrala? Vidíte, já bych ve výroční zprávě výdělek z pokut uveřejnil.

Jenomže nastojte! Jsme svědky výhrůžky odchytu toulavých psů, nezdá se však, že by jich ubylo o jediného. Já bych tu výhrůžku rychle odvolal. Jsem sám velkým milovníkem psího národa a vím, jak těžké je některé sportovce ustájit: přelezou drátěné pletivo rychleji, než kdokoli z lidí zdolá pár schodů. Následky uplatnění takové vyhlášky bych si nikdy neodpustil: pro mnohé lidi by totiž bylo jediným řešením psa uvázat. Pro starší lidi je mnohdy pes jediným společníkem, ba i náhradou nepřítomné rodiny. A kde by dnešní důchodci vzali peníze na zřízení zábran proti přelezení nad plotem celé zahrady? Mějme mimoto na paměti, že uvázaný pes je v mnoha zemích věc trestná, o čemž se přesvědčili někteří exulanti do Německa. Za pár dní přišla obsílka na policii, kde jim byl dán termín rychlé nápravy a minimální rozměry výběhu kolem boudy.

To se, bohužel, týká i některých psů v naší obci: uvázáni nejsou, ale živoří v k l e c i (!), ne ve výběhu, o rozměrech snad menších než 2 m^2. Jediným jejich povyražením je vyskočit si na boudu a štěknout na kolemjdoucího psa. Kdyby to bylo u nějaké chatrče bezdomovce, nedivil bych se. Ale za plotem vily obyvatel oplývajících vysokým IQ (nebo se snad mýlím?), nad tím kroutím hlavou ...

Kdybych byl starostou, sehnal bych odborníka dendrologa, který by vyškolil ty, kdo pečují o naše stromy, jak je mají ořezávat. To, co se děje až dosud, je doslova k pláči. Pravda, stromy jsou staré a léty neodborné péče prohnilé až na pokraj zániku. Dbal bych na to, aby se starým stromům dostalo šance k co největšímu vyhojení ran a hlavně, aby stromy nově vysazené nedopadly stejně. Zkracování všech větví a větviček je totiž omyl: větve mají být odstraněny až "na patku". Názorný příklad je k vidění za vchodem do zahrady pražského Belvederu – a totéž viděli ve Francii či Itálii naši turisté. Rány po větvích odstraněných se zahojí a strom netrpí zahníváním do těla větví a nakonec až do kmene. K tomu je ale potřeba odborníka, kdy začít se založením koruny u nových a jak postupně ozdravit ty staré.

Leč na co bych odborníka nepotřeboval, je ošetření stromů na konci ulice 5. května. Při stavbě kanalizace byly vadící větve bagristou prostě zuráženy – a ponechány osudu, aniž byly hladce seříznuty či u kmene odstraněny. Jak má strom rány zacelit, když z rány trčí holá tříska? Vážíme si starých stromů – viz Informační list z dubna, ale sami se nesnažíme o dlouhověkost mladších.

Kdybych byl starostou, vyžádal bych si rozpočet na opravu vozovky na začátku Jugoslávské. Podle stavu obecní pokladny bych volil ze dvou variant: tu dražší – asfaltový koberec, nebo tu lacinější - inspirován obcí Vonoklasy, nechal bych vyhotovit orientační tabulky na přejmenování ulice V LOUŽI. Totéž by mohlo platit pro konec Americké. Ta by nesla jméno V LOUŽÍCH, aby nebyly v obci dvě stejné ulice. Kdybych byl starostou, nechal bych na všech křižovatkách styky vozovek zakulatit. Dosud jsou "do vingle" a vozidla roznášejí bahno z rohů do ulic. Začal bych na západním rohu Pražské a Fügnerovy, kde při jízdě na kole navíc hrozí utržení ledviny. Naši automobilisté ovšem zahýbají co nejblíže k plotu, bylo by tedy nutné na rohy posadit vkusné lomové balvany, samozřejmě alespoň půltunové, aby si z nich malý český člověk neudělal na zahradě skalku. A druhý roh Fügnerovy u staré váhy už volá úpěnlivě po nápravě.

Kousek odtud, před Havránkovými, se stavbařům plynovodu nepovedlo zacelit vozovku do původní úrovně, takže o dešťovou vodu, soustřeďující se v jezeře, se svorně dělí kanalizace dešťová s fekální. Tady hrozí občanům další zvýšení stočného až Všedokal zjistí, že náklady na přečerpání předkročily rozpočet, v omylu, že se moc často koupeme, myjeme a ... podobně.

Kdybych byl starostou, všichni majitelé aut by museli zpevnit trávníky, kam zajíždějí, aby neroznášeli bahno na vozovky. Ale žádný štěrk nebo píseček, odsouzený k zaježdění; dlažbu z děrovaných kostek, kudy travička prorůstá.

Kdybych byl starostou, Informačním listem bych lidem vtloukal do hlavy, že tam, kde není chodník, je bezpečnější chodit po levé straně vozovky, abychom viděli protijedoucí vozidlo. Snad by se mládež přestala šklebit, má-li se vyhnout dědkovi, o kterém jsou přesvědčeni, že " 'de po blbý straně", jak bylo odposlechnuto.

Rovněž bych dal předláždit chodník v ulici 5.května, aby vozíčkář jedoucí od křižovatky s ulicí Palackého směrem k sálu dr. Fürsta se neudřel jízdou po boulích a nerovnostech.

Starým lidem bych ulehčil cestování tím, že zkratka přes louku k lávce by jim byla zpřístupněna bez toho sešupu z ulice. Jim, kteří jsou vděčni za každý ušetřený krok a při cestě zpátky, s ranci přespolních nákupů, ten poslední kousek při nejlepší vůli nevylezou. Ale tohle ročníky mladší než 1930 prostě nepochopí ...

Také bych si udělal za krásného dne projížďku všemi ulicemi obce pro zjištění, kde čutají kluci. Když to bude moc blízko rohů, dal bych na asfalt nápisy POZOR DĚTI jako před sokolovnou. Přece si nikdo nemyslí, že kluci s merunou půjdou až na hřiště, když mají času jen pár hodin, aby při tom navíc rodiče ztratili přehled, jak se daří potomstvu.

Závěrem chci zdůraznit, že jsem dosud s naším panem starostou vždy souhlasil - až na ty psy ovšem a na pranýřování provinilců. V dubnových informacích hlásá, že by ti provinilci "měli stát na pranýři...". Mohl to udělat ihned uveřejněním jejich jmen. Tím, že se tak nestalo, vlastně přiznal, že se nechal uprosit - což bych nikdy neudělal.

Jinak buďte rádi, že nejsem starostou a vážte si toho dnešního. Není toho málo, co se změnilo k lepšímu. Jenom si myslím, že by někdy měl překonat svoji mírumilovnou povahu a bacit pěstí do stolu, když mu radní zřizují na stejném písečku rodinné sestavy - což bylo v minulosti tak vehementně kritizováno při stavbě kanalizace.

Nakonec ještě ke psům, které prý máme mít na vodítku a s n á h u b k e m ! Každý majitel psa přece ví, zda ten jeho je vůbec schopen kousnutí. Byl bych rád, kdyby p. starosta přišel přezkoušet naši Ritu. Uviděl by, že ani když ji sám kousne, tak mu to neoplatí!

E. Geissler st.

* *

JE DOBRÉ ŽÍT V "OBCI S DOBROU ADRESOU"?

Mnozí lidé si neuvědomují, jak hluboko klesla morálka národa za 40 let komunistického ráje. Etika sice zůstala jedním z výrazů ve slovnících, ale z reálného života téměř vymizela, ať jde o jakoukoli činnost. Etika v politice? Věc neznámá. Na denním pořádku jsou případy, kdy ministra či poslance ani nenapadne odstoupit v případech, kdy v opravdu civilizovaných zemích, které nezažily černá léta komunistické diktatury, by stačilo pouhé podezření.

To však jsou věci vzdálené naší každodennosti. Ale co se všech nás dotýká denně, a mnohých - hlavně důchodců - zatraceně nepříjemně, je ztráta etiky v obchodě.

Staří lidé, kterým slouží zdraví, jezdí nakupovat do Prahy či do Berouna, v naší obci se omezují jenom na věci denní spotřeby. Zkuste si udělat dopolední procházku k nádraží! Po příjezdu vlaku uvidíte s taškami na kolečkách (ty mladší bez koleček, ale ohnuté pod nákladem) naše spoluobčany, ty, kdo musí počítat s korunou - a není nás málo.

Tu drahotu musí naprostá většina Dobřichováků snášet léta. Vzpomínám na den, kdy jsem zastihl manžele Hradeckých vycházet s nákupem z obchoďáku; mívali chatu za mlýnem. Pohled na jejich doslova ztrhané obličeje mne přiměl vykročit k nim s úmyslem projevit soustrast nad ztrátou někoho blízkého. Na otázku, co zlého je potkalo, jsem se dozvěděl, že mínili strávit v chatě poslední léto před její demolicí, ale musí se vrátit do Prahy. "Vždyť jsme penzisti", říkali, "ale při těch zdejších cenách je vyloučeno s důchodem vystačit. U nás ve Vršovicích jsou některé věci málem za polovinu!" To tedy byla slova nezaujatých přespolních...

Poprvé mi zvedlo hladinu adrenalinu zjištění, že barevné papírové ubrousky koupené v Praze byly asi o 4,50 Kč dražší než bílé, ale u nás v obchodním domě bílé kolem deseti korun a ty barevné přes čtyřicet!! Prosím, ubrousky nejsou nutností denní spotřeby. Ale cukr moučka v Praze za 20,20 Kč a u nás za 28 kaček? Je mi jasné, že velkoobchod a výrobci dávají velkým odběratelům větší rabat, tedy nižší nákupní ceny. Že by to však byl rozdíl 40 %, o tom mě nikdo nepřesvědčí.

Případ, který mě přiměl k napsání tohoto textu, je záležitost kuřecího masa, kdy se mi už "otevřela kudla v kapse". Píši v polovině dubna. Mohli jste si všimnout ceny zboží, zvaného kuřecí prsa. Z Prahy je vozím za 139 Kč, u nás je koupíte za 216,- Kč (dvěstěšestnáct korun českých)!!! To už není jen poklesek proti obchodní etice, to už se dá označit jako nehoráznost! Dnes mě mrzí, že jsem si ze všech pražských nákupů neschovával účtenky, kdy jsem si chodil poznamenat, kolik jsme ušetřili. Věřte, že to byly částky, které stály za to.

Dnes máme v obci čtyři další prodejny potravin – což je dobře, ale cenově si moc nevybereme. Tak zvaná konkurence se totiž přizpůsobí cenám v obchodním domě, takže vlastně přestává být konkurencí a pro pár haléřů úspory se málokomu chce obětovat delší cestu, rozhodně ne těm, kdo by to nejvíc potřebovali, těm starým se zdravotními potížemi.

Před válkou byla situace jiná. Pravda, byly daleko menší nároky na životní úroveň, ale bylo víc těch, kdo s korunkou počítali. Obchodník předražující zboží by se odsoudil k zániku. Brzy se rozneslo, že "to je zloděj", jak se tehdy říkalo, a zákazníci se vytráceli. Nemohu si pomoci, musím tady zavzpomínat dobu dávno minulou, kdy jsme bydleli na pražském Smíchově.

Bylo to koncem dvacátých let, kdy jako dítě školou nepovinné jsem byl maminkou brán na nákupy do tamní tržnice. Stánek vedle stánku, pulty i regály plné zboží, za nimi majitel, před nimi málokdo či nikdo. Odtud zaznívaly uctivé pozdravy upozorňující na vystavené zboží. Ale najednou - světe div se - fronta! Tam jsme se s maminkou zařadili, protože tam prodával pan Helbling, nejlacinější v celé tržnici. Zdvořilý, usměvavý a se zárukou, že nikdy neprodal zboží se sebemenší vadou, tak zvaný solidní obchodník. (To už se dnes nenosí, ŽE? - jak by řekl náš pan prezident). Přestěhovali jsme se do Košíř Na Cibulku, nad poslední stanicí devítky. Odtud maminka chodila dál nakupovat do tržnice. Ano, chodila. S prázdnou pěšky, teprve zpátky s nákladem utratila korunu za elektriku (dnes je to tramvaj, ŽE?). Takže korunka ke korunce, na jaře 1934 naši koupili za mlýnem kus vojtěšky od pana otce Havlíka a do podzimu bylo panem stavitelem Hájkem vše pro naše nové bydlení hotovo. (Znáte Blanku, ne? To byl její táta.) Ale na jaře toho roku, než jsme se stali venkovany, přišla maminka z tržnice doslova vyděšená: pan Helbling zavřel krám ... Na otázku, co se mu stalo, zněla odpověď, že si postavil (v Jevanech či takové obci "s dobrou adresou"), že už má nahospodařeno a kšeftování pověsil na hřebík.

Proč na tohle vzpomínám? Dobřichovice jsou dnes také obcí "s dobrou adresou". Na to bychom sice mohli být hrdi, ale myslím, že i tohle přispívá k tomu, že nás život stojí víc než jinde. Máme dobrou

adresu, ale chybí nám tu pan Helbling. Dobřichovice nepotřebují ani obchodní dům ani večerku; potřebují obchodníka, který si spočítá, že stokrát větší obrat za lacino vynese víc než deset za draho. Který se nerozhodl za rok si vydělat na dovolenou na Bahamách nebo "aspoň na Kanárech", nebo který si uminil otevřít někde další obchodní dům, který bychom mu zaplatili.

Nemyslím, že zveřejnění mého názoru přinese nějakou změnu - viz pány politiky, kteří "neuvažují o demisi", ačkoli tisk i televize do nich šije. Myslím ale, že už musí někdo konečně upozornit, jak jsme tady bráni na hůl. Možná, že neuplyne ani rok, a vzhledem k dobré adrese na tom budeme nejhůř z celé republiky.

E. Geissler st.

* * *

Někteří čtenáři obdrželi minulé číslo Kukátka spolu s vloženým inzerátem na "práci řízenou z domova", což mělo za následek jejich negativní reakci. Redakce se těmto čtenářům omlouvá a prohlašuje, že toto spojení nebylo rozhodně jejím záměrem. Vzniklo patrně náhodným nahromaděním různých tiskovin roznášených poštovními doručovatelkami.

Redakce

* * *

Od tohoto jarního čísla již čtenáři nenajdou v tiráži mezi jmény členů redakční rady Kukátka jméno historika umění a architektury PhDr. Vladimíra Czumala, jež v ní figurovalo téměř od samého počátku. Náročné povolání vysokoškolského učitele a vědeckého pracovníka nešlo dále spojovat s aktivní prací v redakční radě našeho časopisu. Rádi bychom i tímto způsobem poděkovali našemu dlouholetému příteli a kolegovi za nezištnou pomoc i za tu spoustu cenných a poctivě napsaných textů. A ještě: vše dobré, Vladimíre, a ať máš stále dosti sil ku valení onoho sisyfovského balvanu.

Redakce

SPOLKY

NĚCO MÁLO ZE SOKOLA

Snahou najít co možná nejvhodnější termín pro většinu členské základny byla vedena volba výboru místní TJ Sokol při stanovení termínu konání řádné valné hromady. A tak jsme se sešli poněkud netradičně nikoliv v sobotu nebo neděli odpoledne, ale již v pátek večer, konkrétně 30.března 2001 ve 20 hodin. Ukázalo se, že naše snaha přišla vniveč, neboť konečný počet účastníků se v průběhu večera ustálil na 32 členech, především zástupců oddílu volejbalu a košíkové.

Chápu, že účast na podobné akci je považována zpravidla za nudnou záležitost, zejména v časech, kdy se relativně nic neděje a místní sportovci mohou mít pocit klidu a pokoje. A tak poslouchat zprávy o činnosti jak jednoty, tak i jednotlivých oddílů a sledovat další standardní průběh nikoho neláká. Přesto musím zdůraznit, že všichni nepřítomní se tak zbavili možnosti zasáhnout nejen do diskuse k předneseným zprávám, ale zejména ke zprávě o hospodaření a návrhu rozpočtu na letošní rok, který byl opět koncipován jako rozpočet vyrovnaný s předpokládaným obratem cca 4 miliony korun. Tato částka nás řadí mezi velké jednoty a nezájem našich členů o nakládání s takovými penězi je téměř alarmující, zejména v době, kdy již několikátý rok nefunguje kontrolní komise. Mimochodem její nečinností se valná hromada dlouho zabývala a ve finále pověřila výbor, aby vyvinul maximální úsilí při snaze nalézt řešení kontroly sebe sama. Pokud se to výboru nepodaří, bude zapotřebí na základě usnesení z valné hromady nechat naše účetnictví zkontrolovat auditorem.

Pro mé nejbližší okolí a mě osobně je situace navíc komplikována osobním vztahem, nedávno zoficiálněným, s další vedoucí představitelkou jednoty. Vzhledem ke všem těmto okolnostem jsem během jednání valné hromady dal funkci starosty k dispozici a rozhodně to nebyl jenom pokus učinit jakési gesto. Fakt, že účastníci valné hromady, byť v již zmiňovaném velmi malém počtu, abdikaci nepřijali poněkud rozptýlil mé pochybnosti o vhodnosti takového uspořádání. Na druhou stranu ani tisíckrát vyslovená podpora nezamezí pokoutným drbalům vymýšlet a šířit všemožné zaručené zprávy, nakonec s tím už máme své zkušenosti. Možná i proto jsem během diskuse seznámil přítomné, že za naši nedávnou svatbu, která proběhla právě v sokolovně jsme s Hankou uhradili veškeré poplatky v souladu s platným ceníkem, tedy 3.000,-Kč za pronájem sálu a 160,-Kč za každého ubytovaného hosta.

Jak z výše uvedeného vyplývá, nemá výbor lehkou úlohu, a tak bych rád požádal o pomoc naše členy, čtenáře Kukátka, kteří by chtěli vzít na sebe odpovědnost a zastupovat zbytek členstva při pravidelné kontrole činnosti výboru a jeho hospodaření, aby odložili ostych a dali o sobě jakýmkoliv způsobem vědět. Důležitost kontrolní činnosti mohu jenom potvrdit, neboť řízením osudu jsem od listopadu loňského roku členem kontrolní komise ČOS, přičemž jsem jako kandidát do této pozice nominován i pro nadcházející 6. sjezd ČOS. Vím proto, jak se také dá hospodařit a účtovat v tomto státě, a nově získané poznatky jsou zarážející, odpovědnost představitelů ČOS pak hraničí s odpovědností trestně právní.

Naši jednotu čeká v letošním roce po dlouhé době opět velká akce. Po loňském prodeji části pozemku pro telefonní ústřednu, jsme získali od MŠMT dotaci na plynofikaci areálu ve výši 1,2 milionu korun a do podzimu hodláme koks nahradit plynem. Jednak přestaneme našemu okolí smrdět, z ekonomického hlediska si pak slibujeme i výrazné úspory režijní a vzhledem k lepší regulaci i vyšší komfort pro uživatele jednotlivých sálů. Odpadne i letní problém s nedostatkem teplé vody. Uvolnění dotace bylo vázáno i doplacením zbytku dluhu vůči ČOS ve výši 350 tisíc korun. Tímto doplatkem jsme tak konečně zlikvidovali všechny staré resty zděděné po předcházejícím vedení. Za uplynulé necelé tři roky jsme zaplatili bezmála 600 tisíc korun navíc. Jak by asi areál vypadal, kdybychom mohli tyto prostředky použít k jeho zvelebování?

Na poli sportovním bych rád vyzdvihl kromě obecně známých výsledků volejbalistů i úspěchy členů oddílu orientačního běhu, kteří pravidelně dosahují čelních umístění v soutěžích na republikové úrovni, tak i úspěchy jachtařů. Bohužel jejich výkony nemůžeme v Dobřichovicích a jejich nejbližším okolí sledovat a náležitě ocenit. Úspěchem trenérské práce je bezesporu počátkem května podepsaný přestup několika odchovankyň dobřichovické košíkové. Tři naše slečny sestry, Martina Tunková, Jana Slezáková a Petra Kubásková, zamávaly svými křídly a nabraly kurs dorostenecká liga, do oddílu z nejslavnějších, totiž do Sparty Praha. I přesto, že jsem díky jejich kroku prožil několik nepříjemných dnů, neboť moje žena, tedy ta, co je košíkovou naučila, jejich rozhodnutí náležitě obrečela, bych jim chtěl popřát co nejvíce sportovních úspěchů a připomenout, že sportovní doma je pro ně v Dobřichovicích. Pro ty, co se košíkovou teprve učí, by to měla být velká motivace, pro mne pak ponaučení, že se podobné události mohou v budoucnu pravděpodobně opakovat a musím se na ně lépe připravit.

Jiří Geissler

Z HISTORIE

VÝSTAVBA MĚŠŤANSKÉ ŠKOLY V DOBŘICHOVICÍCH V ROCE 1934

V Informačním listě OÚ Dobřichovice z 18.4.2001 je zpráva o zasedání obecního zastupitelstva 11.4.2001. Důležitým bodem jednání byla studie výstavby nové školní budovy u základní školy v Raisově ulici. Financována by měla být ze státní dotace a asi z 10 % ze zdrojů obce. Náklad na výstavbu asi 20 mil. korun.

Čtenáře Kukátka by mohl zajímat záznam o obdobných starostech, které měli před cca 70 léty dobřichovičtí otcové s již nestačící budovou tehdejší obecné školy. Stála v centru obce na křižovatce dnešních ulic 5. května a Palackého. Byla u ní zahrada, domek s bytem řídícího učitele, dnes školníka, a za domkem menší zahrádka. Problém se táhl několik let a střetávaly se názory velkorysé s velmi opatrnickými. Novou budovu školy nebo přístavbu a kde a za kolik? Jak vyplývá z dalšího textu bylo dosaženo kompromisu. Realizovala se nová budova jako přístavba u tehdejší obecné školy a v ní zřízena měšťanská škola, dnes vyšší stupeň základní školy.

Historii a dobovou atmosféru přibližuje "Pamětní spis" sepsaný ke slavnostnímu otevření měšťanské školy v Dobřichovicích 25. 8. 1935 předsedou místní školní rady Karlem Havlíkem. Jeho podstatnou část otiskujeme:

"Obecná škola v Dobřichovicích je snad nejstarší školou na okresu. V "Pamětech" Dvorského uvádí se jméno dobřichovického učitele Václava Nejsera s datem 6. března 1598; byla tedy založena již před tímto rokem. Kdy, není však známo.

Roku 1660 za P. Jiřího Pospíchala, převora řádu Křižovníků s červenou hvězdou, měly Dobřichovice 32 domy; škola byla 24. z nich. Roku 1712 vyhořela. Vystavěna, ale později, r. 1850 se připomíná opět jako zpustlá, k obývání nezpůsobilá. Najato proto za školu stavení č. 41 v Dobřichovicích, jež při velikém požáru 12. března 1861 vyhořelo.

Roku 1862 za velmistra P. Jakuba Beera vystavěna nákladem 13.000 zlatých zděná škola, nynější obecná škola, čísl. popisné 40.

Tato původní škola o jedné třídě stala se r. 1859 dvoutřídní, r. 1874 trojtřídní, r. 1878(?) čtyřtřídní a r. 1913 pětitřídní.

Stálý vzrůst obce dobřichovické a přiškolených obcí Letů, Vonoklas, Hlásné Třebáně a Mořinky nutil k rozšíření této stávající školní budovy, která již dávno nestačila návalu žactva.

Z té příčiny nařídil okresní školní výbor Praha - venkov přípisem čís. 2136/31 ze dne 2. dubna 1931, aby obec dobřichovická postavila novou školní budovu nebo vhodnou přístavbou stávající rozšířila.

Místní školní rada snažila se vyhověti danému nařízení, starala se, aby výstavba nové školy nebo přístavba školy stávající byla provedena, ale různé okolnosti, zejména důvody finanční, stavbu oddalovaly. Naprostá však nutnost přístavby školy a pak vyskytnuvší se možnost získati současně školu měšťanskou, přiměla místní školní radu, že svým j e d n o m y s l n ý m u s n e s e n í m dne 27. července 1933 po bedlivé úvaze se rozhodla provésti u stávající školní budovy vhodným a účelným způsobem přístavbu tak, aby vyhověla zákonným předpisům a aby potřebný náklad byl úměrný poplatnosti obce.

V téže schůzi byla usneseno starati se o zřízení a povolení školy měšťanské a také žádost o toto povolení byla nadřízenému úřadu podána se všemi příslušnými doklady a statistickými daty o počtu žactva. Okresní školní výbor přislíbil podporovati podanou žádost. Usnesením místní školní rady ze dne 27. července

1933 bylo vypsáno návrhové řízení na přístavbu školy na pozemku vedle stávající budovy se nalézajícím. Tohoto návrhového řízení zúčastnili se místní stavitelé dobřichovičtí pan Antonín Franc, Ant. Hájek a Václav Veselík.

Dne 9. listopadu 1933 konalo se komisionelní schválení místa za přítomnosti pana okresního školního inspektora profesora Ferdinanda Černého, vrch. staveb. rady Křečka, delegovaných zástupců z přiškolených obcí a zástupců místní školní rady. Místo shledáno zcela vyhovujícím a zároveň, pokud projektu se týče, uznán návrh vypracovaný panem stavitelem Hájkem za nejlepší.

Na základě tohoto komisionelního řízení schválil okresní školní výbor Praha - venkov přípisem čís. 11.319 ze dne 21. listopadu 1933, staveniště i návrh na přístavbu, vypracovaný panem stavitelem Hájkem, ježto vyhovoval po stránce architektonické i stavební. Na základě tohoto schválení a rozhodnutí zadala místní školní rada vypracování řádných stavebních plánů a rozpočtů panu staviteli Ant. Francovi v Dobřichovicích a takto vypracované plány s rozpočtem předložila okresnímu školnímu výboru ku schválení.

Okresní školní výbor Praha - venkov schválil předložené stavební plány a rozpočet schvalovací klausulí čís. 1.426 ze dne 16. února 1934. Schválené plány a rozpočet s průvodní zprávou vyloženy na obecním úřadě k obecnému nahlédnutí a byly všechny přiškolené obce o tom vyrozuměny s upozorněním, že mohou podati proti projektu stavby školy i proti rozpočtu odůvodněné námitky. Námitek ani protestů nebylo a proto dává okresní školní výbor Praha - venkov přípisem čís. 2.876/34 ze dne 31. 3. 1934 povolení ku stavbě a již dne 14. dubna 1934 koná se na místě stavby místní stavební komise za přítomnosti pana vrch. staveb. rady Toufara od okresního úřadu Praha - venkov.

Námitek proti stavbě nebylo, proto také rozhodla místní školní rada dne 12. dubna 1934 vypsati v Ústředním listě republiky československé ofertní řízení na přístavbu školy. Bylo uveřejněno dne 18. 4. 1934. Upozornění na toto vypsané ofertní řízení v Ústředním listě stalo se zvláštním insertem v Národní Politice, dne 17. dubna 1934.

Na přístavbu školy podáno bylo do stanoveného termínu různými stavitelskými firmami 12 nabídek a 20 nabídek na různé jednotlivé řemeslné práce.
Oferty byly otevřeny dne 5. května 1934 o 7 hod. večerní ve schůzi místní školní rady v budově obecné školy, ve IV. třídě, za přítomnosti oferentů a hostí.

Po náležitém uvážení a vyšetření zadána pak stavba školy ve schůzi místní školní rady dne 15. května 1934 podle rozpočtu a sice: práce zemní, zednická, železobetonářská, kovářská, kamenická, klempířská, pokrývačská a studnařská firmě ing. Jakub Domanský ze Smíchova; tesařská panu Františku Krotilovi z Dobřichovic; truhlářská: panu J. Matouškovi z Dobřichovic suterén, panu Janu Kvídovi z Dobřichovic přízemí, panu Janu Kalinovi z Dobřichovic I. patro a panu Františku Sedlákovi z Letů skříně ve zdích; zámečnická: panu Jos. Frýdlovi z Dobřichovic, p. Antonínu Stibůrkovi a Houbovi z Dobřichovic; natěračská: v suterénu a v přízemí panu Vlad. Procházkovi z Dobřichovic, v I. patře panu Fr. Veverkovi z Dobřichovic; malířská: panu Janu Mikulcovi z Dobřichovic; elektrotechnická a zařízení hromosvodů panu Karlu Caldovi z Dobřichovic.

Dne 28. května 1934 zahájeny práce, spojené se stavbou školy. Ranním vlakem od Prahy přijel p. Odvárka, dozorce od firmy ing. Jakub Domanský na Smíchově, jemuž odevzdáno staveniště a určena místa na skládky. Práce zahájena: poraženy stromy, vykáceny křoviny a začala se rozebírati kamenná zeď s drátěným plotem kolem školní zahrady. Rozbourána zděná obecní váha, stojící asi v místech, kde je v nové budově ředitelna. (Později, ale ještě v témže roce na zimu, postavena nová obecní váha pod školou.) Tak zahájeny první práce a v několika dnech na to začato již s výkopem pro suterén a základy nové školní budovy.

Stavba rychle pokračovala, takže již dne 11. srpna 1934 docíleno "rovnosti" zdiva i vazby a začato s omítkami uvnitř i zvenčí. Stavba školy ukončena na zimu téhož roku.

Dne 15. listopadu 1934 o 2 1/2 hod. odpolední provedena kolaudace dokončené stavby za přítomnosti pana okresního školního inspektora F. Černého, pana ing. Douši, pana vrch. zdravotního rady Hofmeistera

od okresního úřadu, pana stavitele Trapa, pana účetního Fárky od firmy Domanský, pana vládního komisaře Dra. Sixty a členů místní školní rady K. Havlíka, V. Miffka, J. Bartůňka, J. Špaňhela, F. Vyhnala, L. Kaliny, K. Plaňanského, J. Čumrdy, A. Pešla a R. Rösenera. Po řádné prohlídce školy, všech místností, chodeb, půdy a okolí ocenil ve sborovně této nové školy předsedající pan školní inspektor stavbu školy, vyzvedl její význam pro celou obec i její okolí. Prvně oznámil, že povolení školy měšťanské, o které během stavby stále usilováno, bude v nejbližší době dáno. Pan vládní komisař Dr. Sixta přislíbil ze strany obce místní školní radě všemožnou podporu.

Dne 17. listopadu 1934 dokončena úplně přístavba školy a odstěhoval se také stavbyvedoucí firmy ing. Jakub Domanský, pan Odvárka a odvezen ještě všechen zbývající stavební materiál. Při přístavbě této nové školy upravena zeď na jižní straně budovy kol zahrady v části od rohu nové budovy až k stávajícím vratům, snížena a nastavena drátěným plotem vzatým před začátkem stavby z bývalé hradby kolem školní zahrady. Pořízen nedlážděný chodník s kamennou obrubou kolem celé budovy nové školy a školy obecné na straně do ulice Švehlovy a k mostu.

Dne 17. listopadu 1934 konala místní školní rada prvně schůzi ve sborovně nové školy.

Dne 3. prosince 1934 začalo se vyučovati v nové školní budově a umístěny tam zatímně IV.a a IV.b obecné školy.

Žádost o zřízení měšťanské školy byla příznivě vyřízena zemskou školní radou a dne 19. prosince 1934 v plném sezení zemského výboru schválena.

Dne 17. prosince 1934 o 4 hod. odpolední konána místní stavební kolaudace přistavěné školní budovy. Jako stavební znalec fungoval při této komisi pan ing. J. Douša od okresního úřadu Praha - venkov. Obec dobřichovickou zastupoval vládní komisař pan Dr. Sixta, firmu Domanský pan stavitel Trap. Přítomni byli všichni členové místní školní rady.

Dne 6. března 1935 v předvečer 85. narozenin pana presidenta T.G.Masaryka pořádána v Dobřichovicích za účasti všech spolků a korporací okázalá slavnost. Při ní oznámil vládní komisař pan Dr. Sixta zástupu, shromážděnému na slavnosti přednášce o významu dne, prvně povolení měšťanské školy, zdůrazniv, že se ho této škole dostává právě v tak významný den, jako je tento. Tak splněno toužebné přání a úsilí místní školní rady, občanstva dobřichovického i z přiškolených obcí.

O tom, že zemská školní rada povolila zříditi měšťanskou školu v Dobřichovicích, zpravil místní školní radu zvláštní přípis okresního školního výboru.

Měšťanská škola byla tedy povolena a zbývalo již jen vydobýti si, aby byl před jejím otevřením jmenován ředitel a učitelské síly, aby mohl býti proveden pravidelný zápis. I to bylo zemskou školní radou povoleno a okresní školní výbor jmenoval prvním ředitelem měšťanské školy v Dobřichovicím pana Ludvíka Kohouta, dosud řídícího učitele v Horních Černošicích, který také s nevšední ochotou a pílí nové školy se ujal a o zařízení a vybavení neúnavně pečuje. Z učitelských sil jmenování: slečna Julie Drimlová, dosud odbor. učitelka měšťanské školy v Řevnicích a pí. Marie Pálková-Zimová, odbor. učitelka měšťanské školy v Kyjích, p. Karel Jezbera a František Hýbner.

Na jižní straně nové budovy školní, směrem k mostu, byla hned při provádění fasády připravena půda pro sluneční hodiny, na které úplný nákres, proměření a všechny přípravy provedl nezištně profesor české techniky pan ing. Ludvík Šimek a které byly pak panem architektem Veselíkem zhotoveny.

Ve dnech 28. června 1935 a 1. července 1935, konal se ve sborovně budovy první zápis do nově povolené měšťanské školy a zapsáno: do I. třídy 41 žák, 30 žákyň, do II. třídy 36 žáků, 27 žákyň, celkem do I. a II. ročníku 134 žáků a žákyň.

Celkový náklad na stavbu měšťanské školy činí i se zařízením 607.222,- Kč. Tento peníz byl opatřen jednak výpůjčkou u Zemské banky v Praze, ve výši Kč 500.000,- jednak u Okresní hospodářské záložny ve Zbraslavi, ve výši Kč 150.000,-. Na úhradu úroků a anuit z tohoto dluhu byly zavedeny v obci dobřichovické dávky z místností, jichž výnos stačí zcela krýti všechny nové vzniklé platební povinnosti.

Tak byla provedena tato stavba, aniž bylo občanstvo příliš zatíženo, naopak byly podchyceny i novostavby, které jinak jsou od poplatků osvobozeny. Na školu, která je pro všechny, platí všichni.

Budova je postavena a měšťanská škola otevřena. Je zapotřebí vzpomenouti těch již se o obojí zasloužili. Jsou to: obecní zastupitelstvo a obecní rada v Dobřichovicích, dále místní školní rada v Dobřichovicích ve složení: předseda Karel Havlík, mlynář, místopředseda Karel Plaňanský, ředitel obecné školy, členové: František Vyhnal, učitel obecné školy, Ladislav Kalina, učitel obecné školy, Václav Miffek, mistr klempířský, Josef Bartůněk, obchodník, Antonín Šoch, kolářský dělník, všichni z Dobřichovic, František Švéd, rolník z Letů, Josef Špaňhel, dělník z Vonoklas a náhradníci: Jan Čumrda, dělník, Antonín Pešl, instalatér, Rudolf Rösener, velkostatkář, všichni z Dobřichovic. Potom pan ředitel B. Geringer, bývalý starosta obce, vládní komisař pan J. Vrabec, vládní komisař pan Dr. Sixta za povolení a schválení úvěru; okresní školní výbor Praha - venkov, pan vládní rada J. Komers, pan okresní školní inspektor profesor F. Černý, pan tajemník Fr. Vomáčka za doporučení, neúnavnou spolupráci s povolením měšťanské školy spojenou; zemská školní rada za její povolení; zemský výbor za veliký dar povolením měšťanské školy věnovaný; zemská banka v Praze, zejména její vrch. ředitel pan Dr. M. Záveský, ředitelství Okresní hospodářské záložny ve Zbraslavi, za poskytnutí potřebného úvěru; pan konsistorní rada J. Strnad, pan ředitel Geissler, pan Dr. Svojsík, pan Dr. Zukriegel, pan tajemník Chundela, pan ředitel Hlad, mil. pí. Hulíková, za laskavou přímluvu a intervence, posléze všechno občanstvo dobřichovické i z obcí přiškolených. Jest zapotřebí vzpomenouti i všech živnostníků stavitelské firmy ing. Jakub Domanský a všech dělníků, kteří na škole pracovali tak, že byla dobře a svědomitě v brzké době postavena. Uznání patří i p. architektu Václ. Veselíkovi z Dobřichovic za stavební dozor. Peníz Kč 8.500,-, jímž byl za tuto práci honorován, plně vyvážila jeho svědomitost.

V přítomné době má městys Dobřichovice 1857 obyvatelů. Obecní zastupitelstvo je rozpuštěno, záležitosti obecní řídí vlád. komisař, p. Dr. Sixta, úředník okresního výboru správy pol. Praha - venkov.

Obecná škola má 5 tříd. Jejím ředitelem je pan Karel Plaňanský. Učiteli jsou: p. František Vyhnal, p. Antonín Frýdl, pan František Bobek, pí. Aug. Jankovcová, pan Ladislav Kalina. Náboženství řím. katol. vyučuje pan konsistorní rada Jindřich Strand, vikář a farář v Dobřichovicích., ... *(jména učitelek nábož. československého a ručních prací žen ve spisu chybí - pozn. autora).*

Na měšťanské škole učí učitelé již uvedení.

Nové škole, naší obci i celé Československé republice: Zdar!"

Zde "Pamětní spis" končí. Je datován 25.8.1935, opatřen kulatým razítkem Místní školní rady Dobřichovice a jménem předsedy místní školní rady. Otištěný text je čerpán z kopie "Pamětního spisu". Jsou v něm tužkou provedeny drobné korektury a poznámka o připojených podpisech význačných účastníků. Originál s podpisy byl vložen do základního (či spíše pamětního) kamene. Je umístěn ve vnějším zdivu budovy do Palackého ulice, mezi okny schodiště, asi 3 m nad chodníkem. Otvor v kameni je uzavřen destičkou s vyrytým datem. Podrobnější informace budou jistě v obecní kronice.

Antonín Havlík st.

Poznámka redakce:

Na další straně otiskujeme pozvánku na slavnostní otevření 25. srpna 1935. V příštím čísle Kukátka přineseme několik fotografických ukázek z této slavnosti.

Místní školní rada v Dobřichovicích

pořádá

v neděli dne 25. srpna t. r. odpoledne

SLAVNOST

OTEVŘENÍ MĚŠŤANSKÉ ŠKOLY.

Pořad slavnosti:

I. Od 1 hod. do 2 hod. odpol. koncert před školou.
II. Ve 2 hod. sraz všech spolků, korporací a hostí u nádraží.
III. O ½3. hod. odpol. slavnostní průvod obcí ke škole.
IV. Zapisování do pamětní knihy ve škole.

Před školou:

1. Uvítání hostí, spolků a korporací.
2. Projev pana vládního komisaře Dra. Sixty.
3. Slavnostní řeč okres. školního inspektora pana profesora F. Černého.
4. Přednes básně žákyní.
5. Odevzdání klíčů měšťanské školy jejímu řediteli panu Ludv. Kohoutovi a jeho projev.
6. Přednes žáka.
7. Uložení pamětního spisu do pamětního kamene.
8. Hymna.

V. Průvod s hudbou na prostranství před Sokolovnou, kde bude pořádán koncert. Od 7. hod. večerní v Sokolovně veselice.

Vstup na koncert Kč 1·-, na veselici Kč 5·- i se zemskou dávkou.

Žádáme zdvořile všechno P. T. občanstvo dobřichovické i obcí okolních, aby se této důležité a významné slavnosti v hojném počtu zúčastnilo.

Současně prosíme P. T. majitelé domů v Dobřichovicích, aby slavnostní ráz zvýšili vyvěšením praporů.

Školní děti z obecné i měšťanské školy se dostaví o ½2. hod. odpolední před školní budovu a půjdou v průvodu.

KULTURA

KAREL NEUBERT PĚTASEDMDESÁTILETÝ

Po celý březen letošního roku hostila litoměřická galerie U Hrádku, provozovaná zahradnickou firmou Gabriel, výstavní kolekci otce a syna Karla a Jana Neubertových. Od svých padesátin připravuje Karel Neubert, jedna z nejvýznamnějších osobností české fotografie 2. poloviny 20. století, svou tvorbu souhrnněji vždy v roce životního jubilea. První z řady byla rozsáhlá samostatná výstava, uspořádaná ve smíchovské Galerii D v roce 1976. Pozoruhodný putovní soubor barevných fotografií, interpretujících způsobem, srovnatelným snad jen s dílem Tibora Hontyho, významná díla českého sochařství 19. a 20. století, měl svou premiéru v expozici sochařské sbírky Národní galerie ve zbraslavském zámku v roce umělcových šedesátin. O deset let později připomněla již půlstoletou výraznou stopu Karla Neuberta v české fotografii domažlická retrospektiva v Galerii bratří Špillarů. Letos, 2. března, oslavil umělec litoměřickou výstavou své 75. narozeniny.

Pro pochopení Neubertovy tvorby jsou podstatné její kořeny, k nimž se ostatně umělec po celý život vědomě vztahuje. Fotografovat začal už v dětství, zhruba v devíti letech. "Doma", v Grafických uměleckých závodech V. Neubert a synové, se vyučil reprodukčním fotografem a hlubotiskovým leptařem a osvojil si většinu ostatních tiskařských profesí. Dostal se zde do kontaktu se špičkovým řemeslem a se špičkovými fotografy, publikujícími v *Pestrém týdnu*, našem prvním moderním obrázkovém časopisu, který vydával jeho otec. Především profesor Josef Ehm mu až do své smrti v roce 1989 nepřestal být učitelem a přítelem. Už ve válečných letech se seznámil s inverzními barevnými materiály Kodak a Agfa a především se systémem přímé barevné fotografie Duxchrome prostřednictvím jeho průkopníků, Vladimíra Neuberta a Bohumila Šťastného. Setkání, které se ukáže osudovým podobně, jako druhá část jeho školení: Za okupace soukromě studoval u historika umění prof. Vojtěcha Volavky, po maturitě a vyučení se v roce 1948 zapsal na obory dějiny umění a estetika na pražské universitě.

Rodinný závod byl na přelomu 40. a 50. let zestátněn, také studium zůstalo nedokončeno. Navzdory nepříznivým podmínkám se od počátku 50. let začal Karel Neubert úspěšně prosazovat jako fotograf i mimo profesi, spojenou s tiskárnou. V jeho tvorbě získává stále větší prostor barevná fotografie. Už v roce 1953 pořizuje pro vydavatelství Orbis první barevné pohlednice. O čtyři roky později se stává samostatným fotografem. V roce 1958 rozmnožil úspěch československé expozice na světové výstavě EXPO v Bruselu o bronzovou medaili za fotografii. Prosazuje barevnou fotografii vlastní tvorbou v mnoha oblastech, od reportáže přes reklamu po několik oborů vědecké fotografie, zároveň neúnavně přednáší a vyučuje doma i v zahraničí.

Když v roce 1976 umělec bilancoval své dosavadní dílo v katalogu zmíněné výstavy v pražské Galerii D, napsal: *"Pátrám-li po tom, v čem je můj přínos naší fotografii, vidím to v tom, že jsem dělal*

v souladu se světovým vývojem barevnou fotografii tak, aby zobecněla, aby se stala normální součástí našeho života, aby se zbavila výlučnosti". Jádro tohoto úsilí směřovalo logicky k polygrafickému uplatnění barevné fotografie. Jako první si vedle Orbisu uvědomilo její možnosti tehdy mladé nakladatelství Artia. Intenzívní spolupráce s ním umožnila postupně nahradit univerzálnost Neubertovy tvorby 50. a 60. let specializací, k níž byl charakterem talentu a vzděláním předurčen: fotografickým zprostředkováním děl architektury, malířství, sochařství a užitého umění, tedy specializací z nejnáročnějších. Karel Neubert se stal spolupracovníkem historiků umění i samostatným interpretem uměleckých památek. Cestu od nalezení specializace po dnešek trasuje stovka samostatných knih a bezpočet domácích i zahraničních publikací, na nichž se podílel společně s dalšími fotografy. Mezi Neubertovými českými vydavatelskými partnery najdeme vedle zmíněných nakladatelství Orbis a Artia především Odeon a Obelisk, mezi zahraničními londýnská nakladatelství Spring Books, Paul Hamlyn, Octopus Books a Thames and Hudson, newyorský nakladatelský dům Time, německá nakladatelství DuMont a Dausien či pařížský dům Gründ.

První velká skupina Neubertových publikací zprostředkuje poklady ruského umění a ruských sbírek. Vycházely nejen v Praze a tehdejším Sovětském svazu, ale také v Londýně, Mexicu a New Yorku (např. *Der Moskauer Kreml*, 1962, *Gossudarstvennyj Ermitaž*, 1962, *Muzeum moskevského Kremlu*, 1963, *Ermitaž*, 1965, *Portrait of Moscow*, 1965, *Arquitectura y pintura del Kremlin*, 1965, *Portrait od Leningrad*, 1966, *Meisterwerke aus der Ermitage*, 1970, *The Kremlin of Moscow*, 1975, *Umění věků*, 1977). České krajině, městům a uměleckým památkám je věnována další velká skupina titulů (*Pravěk Československa*, 1958, *Československo*, 1961, *Die naive Kunst in der Tschechoslowakei*, 1967, *Josef Mánes*, 1970, *Vědecká ilustrace v Čechách*, 1973, *Dílo a osobnost I. a II.*, 1973 a 1974, *Československo - historie, příroda, umění*, 1975, *Poklady minulosti*, 1990 ad.)

Od počátku byla velkým Neubertovým tématem Praha. Už v roce 1969 vydal spolu s ing. Antonínem Srchem v nakladatelství Artia první knihu o Praze, sestavenou výhradně z barevných fotografií, která konečně prorazila vládnoucí tradici černobílých publikací s barevnými přílohami. Po ní následovala řada dalších, syntetizujících umělcův pohled na město (*Praha - umělecké památky*, 1973, *Praha - setkání věků*, 1983, 1990 ad.) či představující jeho jednotlivé památky (*Loretánský poklad*, 1971, *Staronová synagoga a Starý židovský hřbitov*, 1972, *Česká národní rada*, 1990, *Karlův most*, 1991, *Pražské Jezulátko*, 1992, *Zámek Trója u Prahy*, 2000, *Vyšehrad - historické podoby*, 2000 ad.). Neubertovo umělecké vidění Prahy našlo zároveň svůj logický spínající střed v architektuře a uměleckých dílech Pražského hradu a katedrály sv. Víta. Opět je to téma trasované významnými obrazovými publikacemi (*Okna katedrály sv. Víta*, 1970, *Svatovítský poklad*, 1971, *Basilika sv. Jiří na Pražském Hradě*, 1974, *Iluminované rukopisy Svatovítského chrámu*, 1975, *Pražský hrad*, 1975, *Katedrála sv. Víta na Pražském hradě*, 1975, 1978, 1980, *Zahrady Pražského hradu*, 1976, *Pražský hrad*, 1987, *Katedrála svatého Víta*, 1994, *Pražský hrad*, 1994).

V polovině 70. let se Karel Neubert stal jedním z iniciátorů oslav 600. výročí narození Karla IV. Připravil k němu spolu s historikem umění Karlem Stejskalem knihu *Umění na dvoře Karla IV.*, vydanou nejen česky, ale také v Německu, Velké Británii a Francii, a velkou putovní výstavu autorských zvětšenin *Karel IV.*, jíž UNESCO prezentovalo od roku 1978 ve více než dvaceti francouzských a lucemburských městech. Na pouť Evropou se pak v prakticky pravidelných ročních intervalech vydávaly další soubory adjustovaných zvětšenin na materiálu Cibachrome, *Kresby dětí z Terezína, Praha - město staletí, Památková péče I.-III., Pražský hrad, Obnovené Národní divadlo* a *České sochařství XIX. a XX.století ze sochařské sbírky Národní galerie*.

Poslední ze souborů spadá do dalšího velkého tématu Neubertovy tvorby: fotografické interpretace sochařských děl. Téma plastiky zaznělo již výrazně ve zmíněných uměleckohistorických publikacích i v několika monografiích českých sochařů a keramiků (*Otto Eckert*, 1979, *Břetislav Benda*, 1982, *Jan Nušl*, 1983, *Jan Kutálek*, 1987) a k prvnímu vrcholu dospělo v souboru fotografií triforiových bust a přemyslovských náhrobků v katedrále sv. Víta. Zhruba od 2. poloviny 70. let pak umělcův zájem patří především českému sochařství 20. století. Rozsáhlý soubor Neubertových fotografií plastik se rozpíná mezi tvorbou užitou a volnou, mezi pokornou interpretací smyslu plastiky, paralelní s interpretací uměleckohistorickou, a interpretací ryze autorskou, vznikající v dialogu dvou umělců.

Byl-li Karel Neubert k zájemcům o barevnou fotografii mimořádně štědrý v prezentaci tvorby užité, naopak jen občas ojedinělé dílo na velkých kolektivních přehlídkách naznačovalo, že mimořádná výtvarná kultivovanost a pevný autorský styl, sloužící v užité tvorbě s přísnou kázní tématu, mají svůj volný pendant, nesvázaný službou. Až kolekcí, sestavenou z volných interpretací plastik, ukázek z velkého cyklu *Moře* a snímků, mapujících intimní mikrosvět vlastního ateliéru a dobřichovické zahrady a vystavenou v roce 1991 v pražské Fotochemě, dal nahlédnout tam, kam dosud nahlížel jen nejužší okruh rodiny a přátel. Po polovině 90. let nabyla volná tvorba na intenzitě a prosadilo se v ní především téma krajiny v okolí umělcova bydliště, tedy krajina Českého krasu a povodí dolní Berounky. V obsáhlém výběru představil Karel Neubert tento okruh své tvorby na autorské výstavě, která zahajovala výstavní provoz v Sále dr. Fürsta.

Úspěšná litoměřická výstava zdaleka nebyla bilancí, ohlížející se jen zpět. Pětasedmdesátiny zastihly Karla Neuberta na tvůrčí cestě, která zdaleka nekončí...

D.P.

* * *

PODKARPATSKO - ZEMĚ RADOVANA KODERY

Stop! Samozřejmě je to mystifikace. Nebo ne? Nakonec - kdo ví?

Ta výstava se zajisté jmenovala *Podkarpatsko - země Ivana Olbrachta*, leč, laskavý čtenář snad promine licenci, již pisatel snad zdůvodní níže vypsanými řádky.

Fakta: název uveden výše, autor také, výstava měla vernisáž v sobotu 3. března a bylo možno ji navštívit do 20. 3. v sále MUDr. Fürsta.

Trochu nyní o autorovi: Radovan Kodera je mladý fotograf, jenž dokumentuje především památkové objekty pro Státní památkový ústav - Západní Čechy. Je zvyklý dotýkat se krajiny i díla lidských rukou tak, jak se současnosti zachovala. Ostatně čtenáři vynikající plzeňské Pěší zóny si jistě vybaví doslova

strhující seriál o židovských hřbitovech Západních Čech, na němž spolupracoval s K. Kahancovou a I. Steinovou.

Západní Čechy nepatří k těm oblastem, které by v tomhle kontextu člověka zahrnuly frenetickým optimismem. Není proto divu, že si R. Kodera občas smutek z toho, co jest mu dokumentovat léčí výstavou nafoceného jen tak pod širým nebem v nečekaných kontextech a třeba jen pro sebe a pro své přátele. A také dotýkáním jiných krajin.

Před časem se proto vydal na Zakarpatsko. Jen tak, na kole. S aparátem a texty Ivana Olbrachta. Okouzlen nafotil spoustu materiálu a zjistil, co samozřejmě uvnitř dávno věděl. Že stále funguje ona resonance mezi krajem a Olbrachtovými texty. Proto se tam vypravil ještě jednou s celou rodinou a fotil už s tímhle sítem v duši i oku. A vznikl soubor černobílých fotografií o zemi i lidech, doprovázený až k mrazení v zádech resonujícími a poměrně obsáhlými texty z Nikoly Šuhaje, Goletu v údolí a z ostatních Olbrachtových děl čerpajících z tohoto kraje. Vystavil jej v pražské Týnské literární kavárně a odtud se souhrou šťastných okolností, které zajisté nebyly náhodnými, ocitl v Dobřichovicích díky laskavosti majitele kavárny p. Zdeňka Cibulky a Koderova manažera p. Přemysla Řepy. Dobřichovické publikum tak mělo ojedinělou příležitost účasti na slovy těžko popsatelné duchovní hostině. Chci říci jediné: málokdy je vidět tak strhující ukázání poetiky kraje i jím utvářených lidských duší v konfrontaci uměleckého obrazu a uměleckého textu. Natvrdo a nemilosrdně, často. Nebo snad většinou. Před prostým křížem s nápisem Eržika Derbak v azbuce či před vysokou trávou zarostlými kříži bratrů Šuhajů nezbylo než tiše v pokoře postát.

JM

* *

KONCERT HALÉ DÍTĚ A VÝSTAVA KRESEB A ILUSTRACÍ ÁGNES KUTAS

Loni na jaře jsme byli hosty na hostině z nejpůvabnějších. Inspirována textem Jakuba Demla (*Pampeliško, konečně, kterak užitečnější stráviti život? Dobýt co nejvíce světla a zachytit co nejvíce rosy!*) hostila zpívající houslistka Ágnes Kutas či po maďarsku Kutas Ágnes a hlavním hudebním chodem byly *Staré maďarské písně*. Jak čest kázala, referovali jsme na stránkách tohoto časopisu. Při téhle příležitosti se také zrodil nápad uspořádat této interpretce výstavu jejích výtvarných prací. Ve její mnohovrstevné činnosti jsou totiž výtvarné práce vrstvou zajisté nepominutelnou pro ctitele fakt, vrstvou pak inspirující a okouzlující pro oči oněch, kdo znají snít a vyznávají let na křídlech paní fantazie.

Nápad nakonec dospěl k naplnění v sobotu 24. 3. A vzhledem k oné pluralitě vrstev v autorčině tvorbě, vyvstalo jako logické právě spojení s hudbou, zejména je-li ono spojení tak příhodné jako v případě starobylých uspávanek, na jejichž nahrávce pod názvem *Halé dítě* se Á. Kutas zrovna nedávno podílela spolu s Janou Lewitovou, Hanou Flekovou a s Pavlem Macákem. (Vrstva další, tedy divadlo, bude následovat ke konci roku - to jen pro uklidnění těch, kdo baží po úplnosti věcí). Zkusme tedy ten propletenec nějak rozplést.

Nejprve tedy k výstavě:

KUTAS ÁGNES - KRESBY A ILUSTRACE

Výtvarnice a hudebnice Kutas Ágnes se narodila v Budapešti, tam studovala na Střední uměleckoprůmyslové škole a na Akademii výtvarných umění. Již řadu let žije a tvoří v Praze, zde také absolvovala na DAMU obor scénografie. Věnuje s především knižní ilustraci a volné kresbě, ale pracuje také s textilem (návrhy i tvorba divadelních kostýmů, tvorba čepic a klobouků, batika atd.). Její závěsné hračky a malby na skle můžeme najít i v dětské nemocnici v Motole. Zúčastnila se několika společných výstav v Praze, Maďarsku (Eger, Piliscsaba) a v Dánsku (Roskilde).

Pro dobřichovickou výstavu si připravila kromě drobných i rozměrnějších samostatných kreseb obsáhlý soubor svých knižních ilustrací, kterými ilustrovala řadu publikací vydaných vesměs v Maďarsku. Čestné místo mezi nimi zaujaly i vtipné a něžné ilustrace k bookletu zmíněného CD *Halé dítě*, o němž napíšeme vzápětí. Přidala ještě půvabné loutky a ukázky divadelních kostýmů i jejich návrhy. Dokázala tak proměnit prostor sálu dr. Fürsta v okouzlující svět pohádkových postav, sluníček, květin a nebývalých zázraků či netušených špílců. To vše s něhou a vlídností co nabídku ostatním ku potěše. Nabídku pokornou a vstřícnou, nezištnou jako slova v básních. Jako dar - přijatý ovšem s vděčností a pokorou téže krve množstvím návštěvníků.

HALÉ DÍTĚ - Starobylé uspávanky

Projekt *Halé dítě* s půvabným podtitulem *Starobylé uspávanky* vznikl společnou prací tří musikantek, Jany Lewitové (zpěv, viola), Hany Flekové (viola da gamba, zpěv) a Ágnes Kutas (housle, viola, zpěv). V r. 2000 dozrál jak do koncertní podoby, tak do podoby CD pro společnost Arta (zde vypomohl také Pavel Macák). 24. 3. patřilo těmto musikantkám a jejich podání moravských písní a balad (byly ovšem také dvě maďarské ...) podium v sále dr. Fürsta. Ve věru šťastné kulise vystavených obrázků jedné z protagonistek, Ágnes Kutas (o čemž výše). Vskutku: psát o takovém koncertě je věcí z nejtěžších. Kdo byli, pochopí, ostatně mají uloženo v sobě, kdo nebyli, ze slov nepoznají. Nejlépe snad přepsat jen překrásné, mnohdy smutné a bolestné, avšak neuvěřitelně silné texty písní, které zazněly, a nevršit další slova. Jak ale otisknout do papíru jemnou, subtilní, přesto však strhující hudbu? Jak ticho, jehož role tu byla tak veliká? Jak pohodu a radost interpretek a jejich zjevné potěšení ze spolu-hraní? Jak do něj vtisknout to zřetelné jiskření mezi hledištěm a jevištěm, tu vzácnou chvíli vzájemné inspirace? Jak hudební a akustické hrátky stále znova a znova překvapující? Kdepak. S dovolením a poděkováním jen jeden text ze Strážnice:

Vydala máti, vydala céru daleko od sebe.
Nakázala jí, zakázala jí, nechoď céro ke mně.
A já se zrobím ptáčkem jařabím a já k vám doletím.
Ej sednu si já na modrú leluju a svůj žal vám povím.
Ej huša huša ptáčku jařabí, huša z tej leluje.
Ty mně ju zlomíš a nedolomíš, ona mně uvadne.
Ej nedošla sem, maměnka moja, leluje lámati.
Ale sem došla, maměnka moja, žal vám stěžovati.

WP

* *

ŠTĚPÁNA RAKA CESTA KOLEM SVĚTA, SAMOZŘEJMĚ S KYTAROU!

Štěpán Rak je silnou a svébytnou osobností. Ke každému oboru, který pěstuje, přispěl jedinečným a nezaměnitelným vkladem. Jako virtuosní koncertní hráč je pojmem nejen mezi kytaristy, jako skladatel významně obohatil repertoár svého nástroje, ale nejen jeho. Jako žák vynikajícího pedagoga Štěpána Urbana úspěšně rozvíjí odkaz svého učitele. Má za sebou bohatou pedagogickou činnost v Finsku i v řadě jiných zemí, jako pedagog však vychoval především řadu výborných českých kytaristů. Uvedeme-li v této souvislosti např. jméno Pavla Steidla, jistě proběhne každému milovníku koncertní kytary lehké a příjemné mrazení v zádech.

Štěpán Rak koncertuje po celém světě, jeho skladby hrají nejvýznamnější kytaristé. Jeho třída na pražské AMU je líhní talentů i snem kytaristů ladících své nástroje snad na všech normálně obydlených kontinentech. V sobotu 31. března přijel zahrát do Dobřichovic ...

Jeho program se jmenoval *S kytarou kolem světa*. Je to program veleúspěšný, s nímž navštívil již spoustu podií a rozdal hodně radosti. Představil v něm v podstatě notoricky známé melodie evropských zemí, obou Amerik a vlastně i Austrálie ve nenapodobitelných úpravách a stylem, jímž dovede hrát málokterý ze současných špičkových světových kytaristů. Zazněla *Santa Lucia* i *Green Sleeves*, *Yesterday*, rumunská *Daina* i španělská *Andalusia*, v níž Rakova jediná kytara zahrála kompletní úpravu pro kytary čtyři. Nemohla chybět ani úprava v renesanci a baroku populární *La Folia*, s nadšením publikum přijalo *L'important c'est la rose* z repertoáru G. Bécauda, *Corcovado* i uruguayské tango, finskou píseň i *Zátiší s pavouky a hady* z rozsáhlé skladby *Terra Australis*. Posluchačům v sále MUDr. Fürsta, který toho večera doslova praskal ve švech, neboť všechny vstupenky byly již vyprodány v předprodeji, se tak dostalo ojedinělého daru nenapodobitelného Rakova vícehlasého tremola, rasguad, při nichž má člověk pocit, že jak z nástroje, tak z interpreta začnou lítat třísky, fortissim jako divoká letní bouře a pianissim jako pavučinka spředená ze snů (odbočím, zaťatě a netolerantně ale přece: smrkat nahlas do pianissima v *Santa Lucia* je nehoráznost a kdo si tohle nedokáže odpustit, má zůstat doma a nekazit ostatním prožitek, což platí i onom individuu, které si zapomnělo před koncertem vypnout mobil. Tak!).

Ještě k těm darům: zajisté darem bylo slyšet také nástroj, jejž Rakovi vyrobil australský kytarář Greg Smallman a který bezpochyby patří k nejlepším nástrojům na světě. Co tenhle nástroj dokáže! Darmo mluvit, ehm ... psát ... slova na to nejsou.

Konec koncertu tradičně zařídil rumunský tanec *Hora* v neopakovatelné Rakově virtuosní úpravě. Pak ale přišlo ještě překvapení v podobě společného vystoupení otce a syna, protože Rakovým spoluhráčem se na chvíli stal i jeho syn Jan Matěj, sám vynikající kytarista, známý však především ve společnosti folkových musikantů. Proto také v jejich podání zazněla skutečná perla, ruská píseň *Do svidanija*, píseň milovaná posledním ruským carem. Překrásná, subtilní a přeněžná. (Dobrá zpráva: nebude jistě dlouho trvat a Jan Matěj se na dobřichovické jeviště vrátí ...). A frenetický potlesk, na nejž navázal přídavek, jenž otevřel další stránku Rakova mnohostranného musikanství: Nezvalova *Vzpomínka na Prahu* z dávného pořadu pro pražskou Violu, již Rak sám doprovází i recituje. Opět vděčný a bouřlivý potlesk, který však překvapivě rychle ztichl, když se přední řady nasměrovaly k šatně a dalším lákadlům načaté noci. Zůstala trochu pachuť - ono by se totiž snad ani do Nezvala nemělo troubit do toho už zmíněného kapesníku. Ale možná se to teď nosí. Leč kde je pak ochrana menšin, které by si to s dovolením také chtěly užít? Snad by pořadatelé v tomhle punktu mohli nějak oslovit publikum.

B.SE

* *

PÍSNIČKY NEJEN S LOUTNOU
ANEB TOMÁŠ NAJBRT BY SE DO "BĚŽNÉHO" AUTA NEVEŠEL ...

Tomáš Najbrt, multiinstrumentalista, je znám dosud našemu publiku hlavně co hráč na loutnu a theorbu souboru Ritornello, s nímž vystoupil již několikrát v Karlíku i v Dobřichovicích (vzpomínáte na magické provedení Michnovy Loutny české v Karlíku či loňský masopustní či vánoční koncert?). I při těchto příležitostech naznačil, že jeho pouť říší hudby vyznává množství dalších cest. Vyjevit pravdu o těchto svých cestách se rozhodl ve svém novém sólovém projektu, nazvaném *Písničky s loutnou*. Vyhověl pozvání Společnosti Dobřichovice a zdejšího Společenského a kulturního centra a vystoupil v sále dr. Fürsta v sobotu 21. 4. Věru během onoho večera prošel množstvím cest, od těch širokých a známějších až po subtilní pěšinky vedoucí často do zcela neznámých či překvapivých krajin. Cest ovšem nikoli rovnoběžných, leč většinou řádně propletených, přibližujících se i vzdalujících, prostupujících se navzájem, křižujících i překrývajících se.

Vskutku jasnozřivý dramaturgický počin pořadatelů se ovšem odehrál před publikem, v němž měly málem převahu celebrity loutnového oboru a interpreti tzv. staré hudby nad "domorodci". Inu, pravda, sobota večer, Novoty ani Smrtonosná zbraň č. XXL to nebyly, nového však a překvapivého bylo ten večer hodně. Než vyložím proč a jak, je třeba udělat střih a vrátit se zpět k osobnosti interpreta a ke genezi tohoto v našich končinách unikátního programu. Už kvůli vysvětlení vzniku toho množství cest.

Tomáš Najbrt absolvoval na pražské konservatoři obor kytara. Tomuto prvnímu nástroji zůstal věrný částí své mnohostranné osobnosti, nejen jako kytarista Originálního pražského synkopického orchestru Pavla Klikara, ale i v řadě folkových či rockových kapel. Vždy ovšem se silným důrazem na obsah sdělení. Proto hodně duchovní tématiky a spirituálů. Ostatně jeho vyznáním vždy bylo, že hudba by měla poctivě sloužit (zajisté ne otročit a koketně se prostituovat *za hrnce masa, ... pro okurky, melouny, česnek a cibuli v otroctví egyptském*, abychom parafrázovali slova Jana Amose Komenského z *Historie o protivenstvích církve české* ...)

Během doby se tahle oblast v jeho musikantské činnosti dostala do popředí. Začal dávat přednost historickým nástrojům jako jsou loutny, theorba, dudy či moldánky, citery, ninéra čili organistrum, barokní kytara. Studiem v Německu rozšířil své vzdělání v oboru interpretace renesanční a barokní duchovní hudby. A svou *službu kat'exochén* zhodnotil v osmiletém působení ve funkci vrchního kantora českobratrské církve evangelické mezi léty 1989 - 1997. Nejen tím, přirozeně. Stal se platným členem mnoha hudebních sdružení. Jeho jméno můžeme najít snad na všech nahrávkách souboru Musica antiqua Praha, vedeného Pavlem Klikarem. Po zániku tohoto sdružení se stal kmenovým členem souboru Ritornello, party stále něco nového hledajících lidí a výborných musikantů, která vznikla okolo Michala Pospíšila, osobnosti,

o níž na stránkách tohoto časopisu byla řeč již mnohokrát. Jsou to období, kdy se otevřely dosud jen tušené zdroje skvělé musiky, která tiše v zaprášených bednách a regálech čekala na svou další šanci, na oslovení i na možnost oslovit, na pozvání na světlo současnosti. Přišla spousta hraní i nahrávání, několik překrásných ročníků slavností Adama Michny z Otradovic v Jindřichově Hradci se spoustou koncertů, večerního dohrávání se k ránu pod širým nebem, improvizací i procesí městem za účasti mnoha set lidí, kteří se nakonec sotva vešli do kostela Nanebevzetí Panny Marie na slavnostní figurální mši. A vedle toho stále sólové hraní doma i v cizině, také zpívání vlastních písniček i úprav starých duchovních i lidových písní. Kluby, modlitebny, kostely, festivaly. Vydání písniček ve zpěvnících, nahrávka alba písní *Kdekdo čeká na zázraky* (nakl. Rosa 1996), portrét písničkáře v České televizi v r. 1997. Koncerty v Německu, Rakousku, Holandsku, USA, Kanadě. Jeho sólový projekt se zrodil především pro koncerty v zahraničí. Zůstala žánrová i stylová pestrost, přibylo nástrojů. Zůstala loutna i theorba, přibyla barokní kytara, několik typů citer, renesanční dudy či moldánky i jejich podstatnější a zvukově bohatší varianta. Myšlenka nabídnout tenhle program také domácímu publiku vznikala postupně až v poslední době na základě řady pokusů a citlivých dílčích testů zájmu. A to už jsme u dobřichovického koncertu.

Tomáš Najbrt dorazil ve svém combi, jehož celý prostor vyplnily futrály, kufry a krabice s nástroji, kostýmy a příslušenstvím. Jeho program začal tak, jak byl původně nazván. Tedy loutnou, velmi oduševnělým a vskutku poučeným provedením skladeb autorů především 16. století. Provádět tyto skladby znamená vždy velké hledání, protože z notových záznamů či tabulatur interpret nikdy neodečte definitivní tvar, všichni dobří musikanti samozřejmě dovedli zápis "dotvořit" zejména vhodně volenými ozdobami. Díky své solidní odborné přípravě a daru nevšední musikálnosti toto T. Najbrt dovede mistrovsky. Nedosti na tom. Vzápětí přidal i písně za doprovodu loutny, ať už šlo o duchovní písně z historických pramenů, či o staré verse lidových písní moravských i jihočeských, jež má mnohý z nás v povědomí dodnes. A opět:: nebyl by to neúnavný hledač T. Najbrt, aby nezkusil tyhle starodávné poklady doprovodit i na nástroje, s nimiž zajisté ve své době nezněly a které si v jejich kontextu i našinec jen stěží dovedl představit. Zazněly tak v druhé polovině koncertu např. latinské skladby Codexu Franus (t.zv. Franusova kancionálu z r. 1505) v doprovodu dud, písně z bratrských kancionálů s jemným doprovodem citer, které tak připomínaly svým zvukem středověká psaltéria. Došlo i barokního předchůdce dnešního klarinetu a samozřejmě také na oblíbenou niněru, jejíž emotivní nářek či kvil dokázal bez problémů doslova přibíjet posluchače do židlí. Náhle nečekané souvislosti, ale řečeno se samotným interpretem: proč ne? Zajisté: PROČ NE? Ostatně bouřlivá reakce vděčného publika byla jasným přitakáním tomuto hledání a překračování všemožných hranic. Vše se navíc dělo s maximální pokorou k musice a jejímu sdělení hudebnímu i textovému. Jak ve skladbách a písních, tak při vkusném a poučném slovním doprovodu. A při dokonalém technickém zvládnutí všech tak různorodých nástrojů.

Hodně se dnes hovoří roli visuálních složek různorodých vjemů. Samozřejmě: nádherné nástroje byly kapitolou samou pro sebe. T. Najbrt však svůj program dokázal odstínit i různými variantami kostýmů od uhlazeného dvorního loutnisty po dryáčnického potulného musikanta vystupujícího na tržištích a náměstích, v tavernách, krčmách či tančírnách. Co dodat? Jen snad poděkování pořadatelům za tak zajímavý dramaturgický čin. A přání, aby poprvé nebylo naposled.

wp.

* *

JARO JE TADY!

Jaro se letos do Dobřichovic dostávalo zvolna, oklikami, tu oknem, tu dveřmi anebo cestami hmatatelnými či obraznými. Květy, listy, vůněmi kvítí i hlíny, obrazy, pohledy ,barvami, zpěvy ptáků za nádherných svítání, písněmi lidí, jejich obrazy i umným slovem. Ale především fejetony Ludvíka, a to na autorském čtení a povídání 12. května v Sále dr. Fürsta. L. Vaculík tiše pozoruje naše pinožení v nejrůznějších kontextech. Své fejetony s názvem Jaro je tady! píše už mnoho let. Přečetl jejich výběr a patřičně okomentoval, po přestávce došlo pak na dialog s publikem o tématech méně závažných i těch nejzávažnějších, jako byla například úvaha o povšechném významu termínu *pradávno*. Nezbývá než poděkovat za moudrá a laskavá slova a pořadatelům za výborný počin.

JM

* *

STRUČNÁ ZPRÁVA, NIKOLI O KONCI SVĚTA, NAOPAK - O DALŠÍCH POZORUHODNOSTECH, KTERÉ PŘIPRAVILO KULTURNÍ CENTRUM DOBŘICHOVICE.

MIROSLAV MORAVEC přivezl jako čerstvý držitel ceny TÝTÝ za dabing svůj pořad z pražské Violy, ve kterém představuje publiku **TO NEJLEPŠÍ Z FULGHUMA.** Čtení vybraných kapitol oblíbeného amerického autora drobných příběhů, úvah, zamyšlení i filozofických postřehů glosoval známý herec svými poznámkami, aby naznačil, že smysl mají i ty nejnepatrnější věci a že sílu má lidská fantazie, sen, naděje, smích a láska.

JOSEF KLÍMA pobesedoval s diváky o tom, co obnáší **ŽIVOT REPORTÉRA,** přinesl si s sebou obraz bývalé dobřichovické hospody svého děda, a zvýraznil tak i dramaturgický záměr ve skladbě pořadů – totiž prostor pro "sousedská" setkání s místními osobnostmi. V diváckých dotazech došlo na causu Kájínek, cestování, ale i novinářskou etiku.

BUCHTY A LOUTKY jsou originální pražský divadelní soubor, který s titěrnými loutkami a podomáckou dekorací hraje parádní představení pro děti i dospělé. Jedna březnová sobota byla jejich - po odpoledních **TŘECH MALÝCH PRASÁTKÁCH** pro ty nejmenší předvedli svou variaci na Meresjeva v **PŘÍBĚHU ??? ČLOVĚKA** a připravili pro ty větší sešlost bez hranic, bez patosu a bez pouček, zato s hravostí, srandovností a kontaktem.

JOSEF ŠIMŮNEK je lídrem skupiny českých horolezců, která v posledních letech zdolává jednu himalájskou osmitisícovku za druhou. **SOŇA VOMÁČKOVÁ** je jedinou ženou na světě, která v rámci ní vystoupala na jednu z nich bez kyslíku. Oba společně přijeli i sem vyprávět a promítat o své dosud poslední **EXPEDICI KANGCHEJUNGA** – na třetí nejvyšší horu světa. Měli jsme možnost podívat se do míst, kam bychom se jistě nedostali, dovědět se o vyčerpávajícím způsobu stoupání, o potížích s nepálskými nosiči, o nepřízni počasí i o tom, že při extrémních výkonech se možná riskuje, ale nehazarduje.

BILBO COMPAGNIE je **JIŘÍ REIDINGER A SYLVA KROBOVÁ**. On spoluzakládal se Ctiborem Turbou skupinu Alfréd ve dvoře, ona zdědila některé divadelní role po Lence Machoninové. Vystupovali v Německu, ve Francii i v Dobřichovicích s dětským představením o přátelství dvou trochu stejných a trochu různých žabáků **KVAKA A ŽBLUŇKA** a o sbližování dvou trochu jiných a drobet stejných **ANTIKÓDŮ** – knihomola a zpěvačky.

mhr

* *

KULTURA V SÁLE DR. FÜRSTA

červen 2001

2. června Sobota 20.00 ***RECITÁL***

IRENA BUDWEISEROVÁ a SKUPINA FADE' N

Spirituály, soul, blues a jejich naprosto bezkonkurenční interpretka - členka legendárního Spirituál Kvintetu v samostatném koncertu.

Jeho součástí bude i ***VERNISÁŽ***

HANA STORCHOVÁ – GRAFICKÉ LISTY A BOTANICKÉ STUDIE

Výstava představí práce grafičky, která má za sebou řadu samostatných i kolektivních výstav doma i v zahraničí. Její práce se nacházejí v mnoha soukromých sbírkách, v Národní galerii, Galerii Hlavního města Prahy, ale např. i v Oxford Gallery v Anglii.

9. června Sobota 20.00 ***DIVADLO***

PIDIVADLO – PODIVÍNI NA JEVIŠTI

Groteska, trapasy a vážnosti milostných situací, odehrávajících se zdánlivě dávno a zdánlivě daleko od nás.

16. června Sobota 20.00 ***HUDBA***

VEČER PLNÝ SAXOFONŮ

Netradiční a unikátní soubor 12 mladých saxofonistů a saxofonistek hraje Ježka, Gershwina, Joplina a Debussyho, stejně jako flamenco, valčík, ale třeba i Slovanský tanec A.Dvořáka – to vše v aranžmá pro samé saxofony.

23. června Sobota 20.00 ***KONCERT V KOSTELE SV. MARTINA A PROKOPA V KARLÍKU***

ORCHESTR QUATTRO CORDE

Tento komorní orchestr pravidelně vystupuje v pražských sálech – v Míčovně Pražského hradu, Bazilice sv. Jiří, ale i v klášteře v Oseku u Duchcova. Součástí koncertu budou i skladby pro dvě trubky, pěvecký sbor a orchestr. Pod taktovkou Jiřího Kubíka vystoupí i dobřichovický tajemník, pan Cvanciger.

Irena Budweiserová – je členkou skupiny Spirituál kvintet od roku 1980. Kromě toho vystupuje i v samostaných projektech s vlastní doprovodnou kapelou – s kytaristy Jaroslavem Šindlerem a Miroslavem Linkou a hráčem na kontrabas Vítem Fialou. Účinkovala i v některých muzikálech, posluchači ji mohou znát také z jejích pořadů na rádiu Golem a ČR. Pro ČT natočila hodinový recitál. Vystupuje na jazzových, bluesových a folkových festivalech a v klubech.

Hana Storchová – je grafičkou, která se živí ilustracemi vědecké a odborné literatury, akvarelovými obrázky rostlin a zvířat a baví se vytvářením obrázků, v nichž přechází od realistické kresby ke křehké abstrakci. Výraznou částí její tvorby je i její drobná příležitostná grafika – novoročenky a ex-libris.

Pidivadlo – jsou studenti soukromé Vyšší odborné školy herecké, která podobně jako státní konzervatoř připravuje budoucí profesionální herce. K nám přijedou studenti 2. ročníku.

Podivíni na jevišti – je soubor hříček o směšných lidech, které napsal satirik, dramatik, novinář a spisovatel A.T.Averčenko již kolem roku 1913 a zasadil je do nejmenovaného sídelního města na břehu Černého moře.

Uvidíte, co všechno je možné zahrát na prázdném jevišti, jen s textem krátkých jednoaktovek a několika spoluherci.

Večer plný saxofonů – v první části zahraje 2+2 Sax Quartet, ve druhé části večera Příliš mnoho saxofonů, včetně hráče na ojedinělý a unikátní bas-saxofon. Taktovkou řídí a slovem doprovází Zdenko Kašpar. Večer nabízí originalitu i kvalitu – neexistuje u nás podobná saxofonová kapela!

Orchestr Quattro corde – vznikl v roce 1982 při hudební škole ve Voršilské ulici v Praze 1. Dnes je jeho zřizovatelem Hudební gymnázium Jana Nerudy v Praze 3. Pravidelně a úspěšně se zúčastňuje festivalů neprofesionálních orchestrů.

* *

Předprodej vstupenek ve večerce paní Chadimové, 5.května 12/7 a nově i v obecní knihovně.
*Rezervace na tel. **991 97 92** (Mgr. Martina Hrdličková)*
Každé zpřesnění najdete vždy na plakátech, ve vitrínách obecního úřadu a Společnosti Dobřichovice před obchodním domem a ve skříňce před bývalým statkem v ulici 5. května čp. 3.
V případě pochybnosti neváhejte a informujte se na výše uvedené kontaktní adrese.

*Sál Dr. Fürsta, ul. 5. května 3, **Dobřichovice***
Provoz sálu Diman s.r.o
Kontaktní adresa Ing. Magda Havlíková, Za Mlýnem 888, 252 29 Dobřichovice
tel. 991 10 31, 0602-660 960

SPORT

KRÁTCE O VOLEJBALU SKONČENÉM I ZAČÍNAJÍCÍM

Nejspíš vědí už všichni, že našim volejbalistům se první ligu vyhrát nepodařilo - postup do baráže o extraligu jim unikl o příslovečný vlásek. Svědčí o tom závěrečná tabulka nadstavbové části, ve které naši figurují na 3. místě se stejným počtem bodů jako druhé Benátky a první Matfyz Praha. A přitom chybělo tak málo! "Stačilo" proměnit jeden ze čtyř mečbolů v domácím utkání právě s Matfyz a všechno mohlo být jinak. Nestalo se, hra je hra, do baráže postoupilo družstvo Matfyzu, které v ní poměrem 3:1 na zápasy zvítězilo nad Brnem, a vybojovalo si tak extraligovou příslušnost. I tak ale naši zasluhují uznání - umístění na 3. místě první ligy je vynikající. Co se nepovedlo letos, může se podařit příště!

O úspěchu našich svědčí závěrečná prvoligová tabulka nadstavbové části:

1. Matfyz Praha	24	15	9	53:39	39
2. Benátky n. J.	24	15	9	52:40	39
3. Dobřichovice	24	15	9	52:43	39
4. Technika Praha	24	13	11	51:41	37
5. Č. Třebová	24	9	15	45:55	33

Zatímco muži svou soutěž skončili, ženy zahájily jarní část oblastního přeboru 1. třídy dvojím vítězstvím 3:1 s Čelákovicemi. V naději, že Kukátko se do rukou čtenářů dostane včas, uvádíme přehled jejich zbývajících domácích zápasů:

26. května (sobota) s Lysou n.L.
9. června (sobota) s Rakovníkem

Začíná se v 10 hodin, hraje se na antukových hřištích na sokolovně. Příjemné prostředí, občerstvení, hezké počasí!

HgS

INZERCE

Ceny inzerce v Kukátku 2001:

Obvyklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské inzeráty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč.

Inzeráty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituře Union banky v Dobřichovicích.

Úhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost s r.o. Dobřich), při větších platbách fakturou.

FIXA
stavební firma
Přemysl **F I X A**
K Vodárnám 1025
252 29 Karlík
mobil: 0603/427 491
tel./fax: 02/991 2687

PLYN
přípojky zemního plynu i na klíč
vložkování komínů, zásobníky PB

TOPENÍ
též podlahové, i v mědi a plastu
kotelny na zemní plyn, PB, LTO

VODA, KANALIZACE
přípojky, plastové jímky, vodárny
koupelny i na klíč

STAVEBNÍ ŘEMESLA
zednictví, obklady, dlažby, nátěry
střechy, sádrokartony, izolace, malování, kompletní elektroinstalace

rekonstrukce objektů
stavby na klíč

kompletní dodávky
vč. projektů a revizí

nabídka materiálů a
zařízení z katalogů

ELZED

Silnoproudé a slaboproudé elektroinstalace

PRODEJNA ELEKTROINSTALAČNÍHO MATERIÁLU

Vrážská 15, Praha 5 - Radotín (vedle Technometry), tel./fax: 02/57810529

KABELY, VODIČE
OSVĚTLOVACÍ TĚLESA, ZDROJE
VYPÍNAČE, ZÁSUVKY
ROZVADĚČE, JISTIČE
DOMÁCÍ TELEFONY, ZVONKY
KABELOVÉ LIŠTY, KANÁLY, ROŠTY, ZÁSUVKOVÉ ŽLABY
PŘÍMOTOPNÉ KONVERTORY, VENTILÁTORY
DROBNÝ ELEKTROINSTALAČNÍ A KOTEVNÍ MATERIÁL
NÁŘADÍ PRO ELEKTROMONTÉRY

PO - PÁ 7.00 - 15^{30}

DLE DOHODY MOŽNOST DOPRAVY MATERIÁLU

ELEKTROINSTALACE

KANCELÁŘ: Vrážská 15, Praha 5 - Radotín, tel./fax: 02/57810529

KOMPLETNÍ SILNOPROUDÉ ELEKTROINSTALACE
DODÁVKY A MONTÁŽE OSVĚTLENÍ
DODÁVKY A MONTÁŽE PŘÍMOTOPNÉHO VYTÁPĚNÍ A OHŘEVŮ VODY

IBS Rokal

PRODEJ EXKLUZIVNÍCH POZEMKU V LETECH - DOBŘICHOVICÍCH

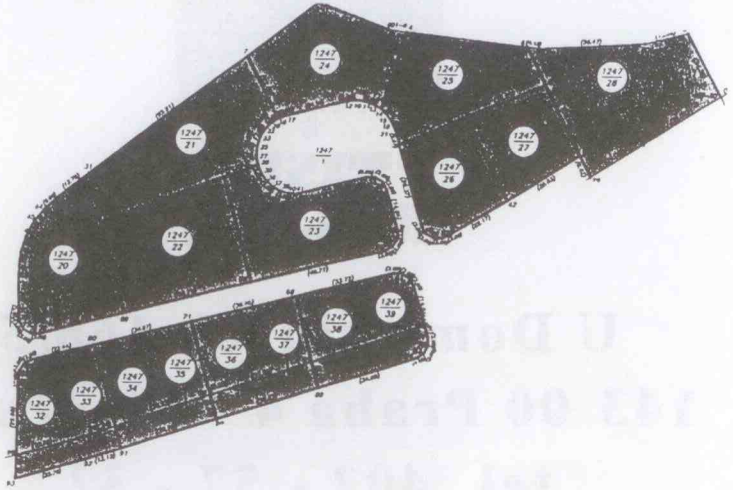

VÝMĚRA POZEMKŮ : 1623 - 1820 M2
INŽENÝRSKÉ SÍTĚ : VODA , KANALIZACE, EL. PŘÍPOJKA, ZEMNÍ PLYN, TEL. LINKY
ASFALTOVÁ KOMUNIKACE

POSLEDNÍ VOLNÉ POZEMKY !!

REALITY

PRODEJ NOVĚ POSTAVENÉ EXKLUZIVNÍ VILY V DOBŘICHOVICÍCH
ZASTAVĚNÁ PLOCHA : 175 M2
OBESTAVĚNÝ PROSTOR : 1 422 M2
Výměra pozemku : 800 m2
NADSTANDARDNÍ VYBAVENÍ !

PRODEJ STAVBY RODINNÉHO DOMU V LETECH - DOBŘICHOVICÍCH
ZASTAVĚNÁ PLOCHA : 175 M2
OBESTAVĚNÝ PROSTOR : 823 M2
Výměra pozemku : 930 m2
TERMÍN DOKONČENÍ : 30.6.2001

PRODEJ STAVEBNÍHO POZEMKU V Dobřichovicích
VÝMĚRA POZEMKU : 1 376 M2
CENA : 960,- KČ/M2
INŽENÝRSKÉ SÍTĚ : KANALIZACE, Z. PLYN, El. Přípojka

PRODEJ STAVEBNÍHO POZEMKU V KARLÍKU - DOBŘICHOVICÍCH
VÝMĚRA POZEMKU : 1 215 M2
CENA : 860,- KČ/M2
INŽENÝRSKÉ SÍTĚ : KANALIZACE, Z. PLYN, VODA, EL. PŘÍPOJKA

INŽENÝRING BYTOVÝCH STAVEB IBS - ROKAL, s.r.o.
Vrážská 121, 252 28 Černošice
tel.: 02/51 64 35 30; 02/51 64 35 31
fax: 02/51 64 34 53
http://www.ibs-rokal.cz; ibs-rokal@ibs.rokal.cz